

**X Congrés
CGT Catalunya
(Mataró)**

Índex

Punt 1.

Formació de la mesa del Congrés i comissions 5

Punt 2.

Informe de la comissió revisora de comptes 7

Punt 3.

Informes de gestió del secretariat permanent 11

Resolucions Aprovades fora dels punts de l'ordre del dia 13

Punt 4.

Acció sindical de la CGT de Catalunya: Defensa del sector públic, acció sindical en la precarietat, acció sindical davant els despenjaments de convenis i altres retallades laborals. 17

Punt 5.

Acció social de la CGT de Catalunya: Lluita per la vivenda, lluita antirrepresiva, lluita antifeixista, lluita pels drets socials (avortament, espai públic, etc.) la defensa del territori (medi ambient, etc..) i la sobirania alimentaria 55

Punt 6.

Futur del CESL: continuïtat o no i si, s'escau, adequació
de les funcions del CESL. 83

Punt 7.

Adequació dels Estatuts de la CGT de Catalunya . . . 87

Punt 8.

Eleccions i nomenaments 91

Punt 1.

FORMACIÓ DE LA MESA DEL CONGRÉS I COMISSIONS

Presidència	Activitats Diverses Lleida
Vicepresidència	Metall Baix Llobregat
Paraules	Activitats Diverses Osona
Actes 1	Ensenyament Barcelona

Punt 2.

INFORME DE LA COMISSIÓ REVISORA DE COMPTES

Aprovat

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	23	4	5	32
Vots	183	40	30	253

INFORME DE LA COMISIÓ REVISORA DE CUENTAS PARA EL X CONGRESO DE LA CGT DE CATALUNYA

Reunidos los componentes de la Comisión Revisora de cuentas, elegida para el X Congreso de la CGT de Catalunya, constituida por:

Sindicato de Oficios Varios de l'Anoia

Sindicato del Metal del Garraf-Alt Penedès

Sindicato del Metal de Barcelona

Se procede a la revisión de las cuentas del periodo 2010 a 2013.

Se examina globalmente la contabilidad de CGT y del CESL, basándonos en los diversos informes de gestión, aprobados en anteriores plenarias, de la Secretaría de Administración y Finanzas, Balances y Libro Mayor, comprobando sobre el papel, la veracidad de las mismas.

Hemos verificado la documentación relativa a diferentes cuentas de ingresos y gastos, básicamente las que se aprecia alguna cuantía superior a la media respecto a los 4 ejercicios analizados:

1. Apartado de gastos:

- Las cuantías de la cuenta 6232000 (Assessors Jurídics) ejercicio 2011-2012, se corresponde a gastos jurídicos de Girona y Manresa (2011) y Lleida y autobuses de Barcelona (2012).
- Cuenta 6420000 (Seguretat Social) se corresponde a un gasto negativo, por la IT de la administrativa del SP Confederal. Comprobamos que los gastos salariales son similares al del año anterior, motivado porque a la compañera se le han complementado los ingresos de la Seguridad Social hasta el 100% de su salario.
- Cuenta 6534000 (Secretaría de Adm. y Finanzas), comprobamos el arqueo de caja del año 2013, quedando justificada la partida.
- Cuenta 6536001 (Secretaría de Comunicació), verificamos los comprobantes de gastos del año 2013, quedando justificada la partida.
- Cuenta 6569000 (Congressos) que corresponde al anterior congreso ordinario (Lleida 2010) , al extraordinario (Anoia 2012) y a los gastos de secretario general por el Congreso de A Coruña (2013).
- Cuenta 6790000 (Despeses i pèrdues exercicis anteriors 2012-2013) se corresponde a gastos comunes con la FL de Barcelona del ejercicio 2011 y a retorno de alquiler de las aulas del CESL del año 2013.

- La Comisión entendemos que en el apartado "Gastos de Fondo Confederal" sería bueno desglosarlo en los apartados que lo componen (Formación, EESS, FSI y Acción Sindical).

2. Apartado de ingresos:

- Cuenta 7420000 (Altres subvencions), la subvención recibida de 40285,90 en el año 2011, junto con otras dos de menor importe, se han pagado los gastos de formación de los últimos 4 años, quedando un remanente de 8591,27 euros. Entendemos que esa cantidad deberá formar parte de los presupuestos de Formación para el año 2014.

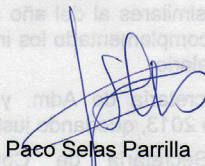
Por unanimidad, los tres miembros de la Comisión, encontramos correcta la documentación analizada y damos por finalizada la comprobación de las cuentas.

Jordi Vendrell Méndez
Sindicat AADD Anoia

Juanan Sánchez Castellanos
Sindicat del Metall Garraf-Alt Penedès

Paco Selas Parrilla
Sindicat del Metall Barcelona

Mataró, 11 de Abril de 2014

Punt 3.

INFORMES DE GESTIÓ DEL SECRETARIAT PERMANENT

1. Director de Catalunya

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	21	5	2	28
Vots	162	45	14	221

2. Secretaria de Gènere

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	22	7	3	32
Vots	169	70	17	256

3. Secretaria d'Administració i Finances

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	24	3	5	32
Vots	189	19	34	242

4. Secretaria de Comunicació

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	28	1	4	33
Vots	234	4	25	263

5. Secretaria de Salut Laboral

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	23	5	2	30

Vots	170	46	16	232
------	-----	----	----	-----

6. Secretaria de Jurídica

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	24	4	5	33
Vots	193	27	43	263

7. Secretaria de Formació

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	23	6	4	33
Vots	186	49	28	263

8. Secretaria d'Acció Social

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	30	0	3	33
Vots	246	0	17	263

9. Secretaria d'Acció Sindical

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	19	7	7	33
Vots	149	70	44	263

10. Secretaria d'Organització

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	22	7	4	33
Vots	167	70	26	263

11. Secretaria General

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	23	6	4	33
Vots	170	67	26	263

Resolucions Aprovades fora dels punts de l'ordre del dia

Resolució rebuig forma invitacions al Congrés

Aprovada per assentiment del Congrés

El artículo 13 del Reglamento de Congresos de la CGT de Cataluña establece sobre las invitaciones:

Las organizaciones de ámbito internacional, estatal y de comunidad autónoma serán invitadas por el Comité Confederal, ya sea a iniciativa propia o a propuesta de algún sindicato u organismo de la Confederación.

Las de ámbito inferior serán invitadas por el organismo orgánico correspondiente con la aprobación del Comité Confederal, que publicará la lista provisional de organismos y personas invitadas 15 días antes del Congreso.

Por lo tanto, no se ha cumplido lo que establece este artículo, que dice que será el Comité Confederal quien apruebe la invitación y que la lista de invitados debe estar publicada 15 días antes del Congreso.

Conclusión:

Manifestamos nuestro rechazo y repulsa a la forma en que se han producido las invitaciones, de forma totalmente vertical y...

Como parte del Comité Confederal nos avergüenza que sindicatos no afines y partidos políticos (se llamen como se llamen) hayan tenido un espacio en nuestro congreso.

Esperamos que no vuelva a ocurrir, y que en el transcurso de lo que nos queda de Congreso no tengamos la sorpresa de tener que aguantar otras intervenciones no deseadas y sobre todo las intervenciones del ámbito político.

Resolució rebuig persecució policial immigrants

Aprovada per assentiment del Congrés

La CGT de Catalunya rechaza la utilización por parte de la policía de la necesidad de renovación de documentación de los y las inmigrantes para proceder a su detención y expulsión.

¡Ninguna persona es ilegal!

Resolució rebuig transvasament riu Ebre

Aprovada per assentiment del Congrés

El X Congrés de la CGT de Catalunya acorda rebutjar contundentment les noves formes de transvasament del riu Ebre de-

nunciades per la Plataforma de Defensa de l'Ebre i donar suport a les mobilitzacions de la gent de les Terres de l'Ebre en aquest sentit.

Resolució rebuig BCN World

Aprovada per assentiment del Congrés

El X Congrés de la CGT de Catalunya acorda rebutjar el projecte especulatiu i destructor del territori anomenat BCN World que es pretén implantar a la zona del Camp de Tarragona. Alhora, denuncia la col·laboració que algunes organitzacions “sindicals” han donat a aquest projecte.

Punt 4.

**Acció sindical de la CGT de Catalunya:
Defensa del sector públic, acció sindical
en la precarietat, acció sindical davant
els despenjaments de convenis i altres
retallades laborals**

(en negreta la part resolutiva)

Debat sobre alliberacions sindicals

Després del debat obert al sí de l'organització sobre les alliberacions sindicals i la coordinació de les seccions sindicals i els seus delegats i delegades: **Ens sembla oportú que el Secretariat Permanent del CGT de Catalunya convoqui o inclogui com a punt d'un ple o Conferència sindical el debat obert sobre alliberacions sindicals i coordinació de les seccions sindicals, els seus delegats i delegades.**

Introducció

“La CGT de Catalunya es proposa l'emancipació dels treballadors i de les treballadores, mitjançant la conquesta per ells dels mitjans de producció, distribució i consum, i la consecució d'una societat llibertària”

“La CGT de Catalunya es proposa l'eliminació de qualsevol forma d'explotació i d'opressió que atempti contra la llibertat de la persona”

Els objectius que persegueix la CGT de Catalunya i les seves formes de funcionar estan clarament reflectides als seus estatuts i en múltiples acords i documents que s'han anat generant, a diferents nivells, des de la seva constitució. No obstant, en els darrers temps una espècie de pessimisme s'ha anat instal·lant a la nostra organització.

Aquest pessimisme es tradueix en alguns casos en una certa sensació de no saber com actuar en el dia a dia per a avançar cap els objectius que ens defineixen com a organització (la lluita contra el Capital i l'Estat, l'emancipació total dels i les treballadores, la construcció d'una societat lliure de persones lliures, etc.). Per una altra banda, hi ha també una sensació que en els darrers anys debats sobre qüestions organitzatives i conflictes interns no han ajudat a mantenir el nivell de lluita sindical i social que a la immensa majoria dels i les afiliades de la CGT ens hauria agradat dur a terme. Moltes vegades això ha reduït molt la participació d'afiliades i afiliats en la vida orgànica de l'organització, especialment a fora les seves seccions sindicals. Cal enfortir la dinàmica participativa dins l'organització i això ho farem en la lluita del dia a dia.

És una imperiosa necessitat rebaixar urgentment la cruïlla d'alguns conflictes interns, promoure els punts de trobada entre les diferents sensibilitats (que són molts, probablement més que els punts de divergència), circumscriure els debats organitzatius a la seva mesura necessària i orientar l'activitat de l'organització cap a pràctiques que afavoreixin la defensa i assoliment dels nostres objectius.

Les plenàries han de desenvolupar els nostres acords i estratègies decidits als Congressos i Plens, marcar els temps i les pautes, les prioritats, etc., en definitiva, l'acció sindical i l'acció social. No poden

ser de cap manera un fòrum per a disputes orgàniques que poden solucionar-se d'altres maneres i, especialment, en l'àmbit on es produeixin.

En aquest sentit cal refermar-nos en les competències dels diferents ens que conformen la CGT de Catalunya, expressats en els seus estatuts. D'aquests en volem destacar el paper del Secretariat Permanent (SP) del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya, que com a òrgan màxim de gestió “Coordina i desenvolupa el treball del Comitè Confederal a fi i efecte que els acords i decisions de l'organització es portin a terme amb eficàcia”.

Cal remarcar l'absolut respecte a l'àmbit de competències que els estatuts atribueixen als sindicats, a les federacions territorials i al Comitè Confederal de Catalunya i a l'autonomia de cada ens.

Un darrer punt que cal constatar és que des de sempre l'anarcosindicalisme ha combinat la lluita dins dels centres de treball i la lluita al carrer i en els diferents àmbits de la vida. Aquest és un fet que ja distingia la CNT i el moviment llibertari dels anys 1920 i 1930 del sindicalisme representat aleshores, per exemple, per la UGT.

Cal, doncs, mantenir i enfortir la vinculació entre el que habitualment anomenem acció sindical i acció social. En un context de ràpida precarització de les relacions laborals, d'aplicació de mesures repressives penals al món de treball, d'atur desorbitat, etc., mantenir una frontera estricta entra la lluita laboral i la lluita al carrer té encara menys sentit, si és que mai n'ha tingut. Caldrà veure en cada cas i circumstàncies les respostes que anem donant a les problemàtiques que ens trobem i com dissenyem campanyes i iniciatives de lluita que vinculin un i altre àmbit.

És per aquesta raó que en les propostes d'acord que conté aquesta ponència també poden entendre's, en gran mesura, com a part de l'acció social de la CGT de Catalunya.

La CGT, una organització participativa que defuig la institucionalització

Els darrers anys la CGT ha desenvolupat una àmplia activitat interna. A part dels comicis ordinaris, des dels secretariats permanents de federacions i del Comitè Confederal de Catalunya s'han organitzat múltiples activitats, entre elles les conferències de delegats i delegades. En molts casos les conferències de delegades han servit de vincle entre l'organització i els centres de treball. Encara que no hagin tingut funcions decisòries, han servit com espai de debat, de discussió i de formació.

No obstant, focalitzar una part important de la nostra activitat interna en la figura dels delegats comporta riscos. Un d'ells és el de frenar la participació d'aquells i aquelles afiliades que no realitzen funcions de delegat/da a la seva empresa o centre de treball en igualtat de condicions en el conjunt de l'organització, els espais de presa de decisions i en les campanyes que desenvolupem. Un altre és el d'institucionalitzar, progressivament, l'organització.

Cal recordar que les figures de delegat/da sindical i delegat/da de personal depenen de normes legals i requereixen del concurs de les empreses. No es deriven, per tant, d'una opció organitzativa pròpia, sinó que responen a una imposició del marc jurídic vigent.

Al respecte, es plantegen els següents acords concrets:

Les reunions del Comitè Confederal es faran tenint en compte la possibilitat d'assistència dels seus membres que no disposin d'hores sindicals. Progressivament es traslladaran les reunions a horari de tarda o vespre o de caps de setmana, buscant el major consens possible al respecte. En cas que sigui difícil trobar franges horàries satisfactòries per a tothom, es rotaran dies i horaris i localitats.

Es promourà que les activitats que actualment es fan sota la denominació de conferències de delegats/des, tant d'àmbit de Catalunya com inferior a nivell territorial, es realitzin prioritàriament fora d'horaris laborals, a fi que afiliats/des que no disposin d'hores sindicals puguin assistir-hi.

Defensa dels sectors públics

Coincidim i confluïm amb el marc reivindicatiu global aprovat per la CGT en el recent XVII Congrés confederal d'A Coruña. Recollim i traslladem al nostre àmbit els següents apartats de l'acord referents a la defensa d'allò públic i a la nostra intervenció sindical:

“Sobre la base de esta definición, que abarca los servicios prestados a la sociedad directamente por las administraciones o por las empresas públicas y los que se desarrollan por empresas privadas, los servicios propios y los externalizados, se coordinaran puntualmente incluyendo a Sindicatos y Secciones de diversos sectores: Administración Pública (estatal, autonómica y local), Enseñanza, Sanidad, Postal, Limpiezas, Ferrocarril, Telefonía, Agua, Salvamento, Medios de Comunicación, hostelería, metal, Químicas, espec-

táculos públicos/cultura, etc. Teniendo en cuenta nuestra forma de toma de acuerdos mediante la plenaria o asamblea del sindicato, desde la actuación local, para coordinarnos a nivel general en la defensa de lo común.

Una buena parte de estos sectores ya participa en las reuniones, y es deseable que esta lucha se amplíe hasta abarcar el panorama más completo de los servicios para conseguir unos objetivos que pasan tanto por la difusión y la concienciación de la sociedad en la defensa de lo público, como por la propuesta de estrategias de lucha que pasen por la acción directa, por la implicación de la sociedad sin intermediarios en la defensa de sus derechos y en la gestión de lo que es suyo.”

Cal doncs que els sindicats i seccions dels diversos sectors de les administracions públiques, de les empreses públiques i d'aquelles altres que considerin o reivindiquin la seva condició de servei públic, en el sentit ampli que varem acordar, ens convoquem a reunions en les quals cerquem punts reivindicatius, elements de reflexió i anàlisi conjunts i estratègies d'actuació en comú.

Encara que la defensa d'allò públic és un objectiu general i primordial de la CGT de Catalunya, i com a tal ha d'estar en les agendes dels seu diferents organismes, els sindicats i seccions dels sectors públics (abans esmentats) han de participar i activar de manera decisiva la difusió i la conscienciació de la afiliació i de la societat catalana en la defensa d'allò que ha de ser públic. Aquests sectors per la seva situació i coneixement de les circumstàncies que envolten els diferents processos de degradació o de privatització de serveis han de situar-se al front de les campanyes de la Confederació de defensa d'allò públic.

Tanmateix, hem d'aprofitar les contradiccions del sistema i les situacions de conflicte laboral i social per reivindicar que sectors o serveis externalitzats i privatitzats tornin a ser públics.

Al marge de la seva dimensió social evident, en el sector públic es produeix conflictivitat laboral deguda a les polítiques d'austeritat i a la ferma voluntat dels poders econòmics i polítics de deteriorar-lo. Determinades mesures o decrets del Govern Central o del Govern de la Generalitat no només afecten als treballadors i treballadores de les seves administracions, també a les diputacions, als ajuntaments, a empreses públiques, a consorcis... (per exemple, retallades en pagues addicionals o jornades i salaris del personal interí i substitut) Cal doncs que **les seccions sindicals i sindicats afectats treballin conjuntament i realitzin comunicats conjunts, accions, mobilitzacions... que permetin actuar conjunta i solidàriament a la afiliació cegetista en els àmbits afectats.**

Acció sindical en la precarietat

La precarietat (condicions laborals i econòmiques que se situen per sota dels nivells mitjos i que no permeten obtenir uns salaris amb els quals viure amb dignitat) en el lloc de treball és un dels estàndards de la situació actual en el món del treball. La majoria de les noves contractacions acostumen a ser precàries. Però també ens trobem amb una part dels treballadors i treballadores en situació de precarietat sobrevinguda fruit dels despenjaments de convenis, d'EROs, de modificacions substancials de les seves condicions de treball.

La precarietat de jornada, retributiva... acostuma a anar acompanyada de models de contractació o d'absència d'aquesta que

situen els treballadors i treballadores en una greu situació d'indefensió laboral i jurídica.

Els sindicats de CGT de Catalunya hem de ser especialment sensibles a aquesta situació que vulnera els drets laborals i socials bàsics. Hem de ser conscients que afecta a una gran quantitat de gent jove i de dones. I, hem d'apropar el nostre sindicalisme a aquestes treballadores i treballadors i a aquestes al nostre sindicalisme.

Els sindicats de la CGT de Catalunya han de fer un esforç per atendre i defensar els i les treballadores en precari; però, també per anar més enllà de la consulta sindical i jurídica i potenciar la seva afiliació i organització. La CGT de Catalunya hauria de fer campanyes específiques contra la precarietat en el món del treball a barris i localitats amb xerrades, fulls explicatius, cartells...

En determinats àmbits (lleure, acció social, educació d'adults...) ens trobem a més amb les administracions i determinades associacions "sense ànim de lucre" que promouen l'anomenat voluntariat. Estem parlant del voluntariat que contribueix a dissimular o pal·liar les retallades i a precaritzar encara més els pocs llocs de treball que puguin existir (si és pot fer gratis i voluntàriament perquè pagar?, per què han de crear les administracions llocs de treball d'alt contingut i responsabilitat social si hi ha persones disposades a cobrir aquest llocs de manera altruista i caritativa?

Com a sindicat **hem de denunciar aquestes pràctiques** (públicament i davant de les inspeccions de treballs quan sigui possible) i **hem d'explicar què signifiquen en termes de contractació i de drets laborals i fer una campanya pública en defensa de serveis públics de qualitat d'acció i intervenció social respecte del més necessitats.**

Acció sindical davant els despenjaments de convenis i altres retallades laborals

En general, ens trobem entre dos fronts. D'una banda una legislació laboral (contrareformes, decrets...) que donen moltes armes i avantatges a les patronals (públiques i privades) per modificar de manera substancial les nostres condicions laborals. I, d'altra, direccions i representats d'altres sindicats (en especial, grocs o d'empresa y CCOO y UGT) disposats a “negociar” a la baixa i a acceptar “un mal acord”.

Els uns (empresaris) amb el “lloable interès social” de salvar l'empresa (que en la majoria de casos consisteix en salvar o augmentar el guanys dels accionistes) i els altres (sindicalistes *responsables*) amb suposats criteris de responsabilitat i de salvar llocs de treball, situen els i les treballadores i a organitzacions sindicals com la nostra en una situació molt complexa.

Tot i que la legislació actual (després de les reformes del PP amb el suport inestimable de CiU i PNB) és molt menys garantista pels treballadors i treballadores, les condicions per aplicar despenjaments de convenis, flexibilitat interna, motius objectius... han de ser exigides pels treballadors/es i els seus representants.

D'entrada, qualsevol retallada a pitjor de les nostres condicions ha de ser rebutjada i des de les nostres seccions sindicals, sindicats i federacions s'han d'obtenir i estudiar els fonaments de les suposades raons objectives per aplicar-les i emetre una posició al respecte a la plantilla. Cal intervenir sindicalment en aquests temes amb arguments concrets, amb la complicitat de la plantilla o de la majoria d'aquesta i no plegar-se a la lògica capitalista i tractar d'impulsar alternatives que: afectin també a les condicions salarials de la direcció i als beneficis de l'accionariat (no anem tots i totes al mateix *vaixell?*), cas que sigui necessari suposin repartiment del treball i l'autogestió d'empreses recuperades al capital.

Molts d'aquests conflictes en funció de la resposta de la plantilla o de la nostra organització (escombraries de Madrid, UNIPOST, Panrico...) podem convertir-se en exemplaritzants i, sempre que es pugui i es tingui la força suficient, **cal treure el conflicte al carrer i a la societat**. Cal revertir la demagògia neoliberal que els drets són privilegis i que igualar les nostres condicions a la baixa. Hi ha una part important de les classes populars que no s'empassen aquest discurs i cal situar en el si del conflicte social reivindicacions i lluites concretes. **Amplificant-les als barris i poblacions més properes, implicant i coordinat altres sectors en lluita, aprofitant o creant una xarxa d'espais de solidaritat de la lluita per la dignitat**.

Resposta Confederal

Cuando la población se siente agredida en sus derechos, ésta tiende a organizarse para responder, de ejemplos dignos de mención disponemos sobradamente, algunos incluso han conseguido contener el golpe, recuperando formas organizativas relegadas al baúl de los recuerdos.

Debiera preocuparnos la opinión que la sociedad tiene de los sindicatos, algunos se lo han ganado a pulso pero, siendo honestos y a la vez autocríticos, conviniéramos que ésta puede ser una excelente oportunidad para convertirnos en el referente sindical de amplias capas sociales desencantadas.

Dignas de especial mención son las muestras de oposición del personal sanitario y de enseñantes, su defensa como servicio público que caracteriza su actividad profesional, en defensa de lo público como seña de identidad, es digno de elogio.

No obstante, dos sectores no están dando convenientemente la talla que de ellos se esperaba: el sindical y los desempleados. Este último con casi seis millones de parados, su respuesta, presencia

y conflictividad social es casi inexistente. Del sindicalismo mal llamado mayoritario poco era de esperar, pero de los sindicatos alternativos no podemos salir de nuestro asombro y decepción y, nos guste o no, nosotros no somos la excepción que confirma la regla.

Sin embargo, algunas esperanzas se asientan en nuestra organización. Con mayor intuición que eficacia nuestra afiliación se está enfrentando a esta crisis, luchas ejemplares las hay, ahora bien, nos falta acertar y afinar en la coordinación.

Unos porque no quieren y otros porque no les dejan. Nuestra estructura territorial y algunos sindicatos no está respondiendo adecuadamente, salvo honrosas excepciones que también las hay, en contrario, los intentos de canalizar la respuesta con iniciativas desde el Secretariado Permanente de la CGT de Catalunya ha visto restringida su capacidad organizativa por susceptibilidades infundadas.

Toca, en consecuencia, romper esa dinámica y resolver que los responsables de las Secretarías Confederales quedan mandatados por este Congreso para desarrollar esa inexcusable coordinación y respuesta, que aúne voluntades y visualice el rechazo más absoluto a las dinámicas socioeconómicas que venimos sobrellevando con más pena que gloria.

Per la potenciació i socialització de les vagues indefinides.

Els retrocessos en drets laborals que venim patint des de les últimes dècades, i especialment amb les últimes contrareformes, no han deixat pràcticament cap entrebanc legal als empresaris per a assolir una major explotació de les plantilles en forma de menors controls legals i administratius als Expedients de Regulació d'Ocupació, l'ampliació dels supòsits d'acomiadament 'ob-

jectiu', o la nova moda de reduir unilateralment les condicions laborals a les plantilles existents. L'atac a la ultraactivitat dels convenis, els increments de jornada laboral i la flexibilització de la mateixa, les congelacions i les rebaixes salarials, els models de contractació precaris, i una situació en la qual milions de treballadors i treballadores es troben a l'atur, dibuixen un panorama desolador.

Inevitablement, la destrucció dels mecanismes de contenció de la voracitat empresarial aboquen a una major conflictivitat: no queden ni ferros roents on agafar-se ni marge real per a mals menors. No queden arguments per a vendre l'esperança d'una falsa negociació de baixa intensitat que cada vegada menys s'empassen. S'està forçant més i més la disjuntiva: rendir-se o lluitar fins a assolir els objectius prefigurats, sense terme mig.

Les dades existents a l'INE pel 2013 reflecteixen aquest canvi de tendència. Tot i sent la població activa menor respecte al 2011 (96.700 actius/ves menys a Catalunya que dos anys enrere, i 141.700 ocupats/des menys), en el conjunt de l'Estat les vagues s'han incrementat un 32%, el número de vaguistes en un 70% i el número de jornades en un 119%. Hi ha més vagues, hi participen més persones i aquestes duren més dies.

És l'hora de les vagues indefinides

Estem vivint amb més freqüència la realització de noves vagues indefinides. Algunes assoleixen els seus objectius, d'altres no. No obstant, totes forcen el dilema al màxim: què cal fer per a convertir la lluita en un triomf que faci retrocedir l'empresa?

Molts èxits de la classe treballadora s'han iniciat amb vagues indefinides d'empresa o sectorials que, sobtadament, canvien de nivell quan el suport social és ferm, ampli i solidari. Quan això es dona, la lluita surt dels murs del centre de treball i es propaga

pel territori servint com a catalitzador d'altres reivindicacions socials que, a vegades, superen per molt les reivindicacions inicials. En aquest punt molt sovint la participació a la vaga dels moviments socials és la clau de volta que permet obtenir victòries. La vaga ultrapassa els límits del centre de treball i s'expandeix pel carrer.

Conflictes com la vaga dels miners, la vaga d'escombraries de Madrid, de Panrico, etc, passen a ser també conflictes socials. En aquests, la relació del sindicat i els treballadors/es directament involucrats amb les organitzacions socials és solidària i bidireccional. Uns i altres hi guanyem i ens enfortim quan confluïm en aquestes lluites.

Són vagues en què amb diferents majories als comitès d'empresa s'imposen les assemblees dels i les treballadores i amb elles la unitat, s'organitzen i entren en els comitès de vaga... i decideixen mesures contundents que passen per sobre de les maniobres de la burocràcia per arribar al pacte. **Hem d'intentar afavorir aquestes situacions per a facilitar que es reproduïxin. En els diferents nivells de la nostra organització, acció sindical, social i comunicació ha de ser un tot coordinat que colpegi conjuntament i aporti potència a les vagues des del minut zero.**

L'experiència ens mostra que quan iniciem una vaga, els i les companyes que l'organitzen dins l'empresa o sector estan molt pressionats/des i concentrats/des en el front interior: garantir que sigui un èxit, organitzar piquets, motivar a la plantilla, rebatre els intents de diluir-la que molt sovint practiquen CCOO i UGT. Normalment és molt estrany que es treballi el front social, o elements bàsics per a l'èxit de la lluita com ara l'organització d'una *Caixa de solidaritat*, fins que no s'han consumit força jornades i el desgast comença a fer efecte.

Cal potenciar una major implicació dels sindicats i federacions territorials en els conflictes, especialment a les vagues. A part del suport d'afiliats als treballadors/es en vaga, sindicats, federacions i Comitè Confederal poden recolzar-les ajudant a contactar des de l'inici, amb el teixit associatiu i moviments socials del territori on es troba l'empresa en conflicte amb la finalitat de socialitzar-lo i estendre'l.

En aquest sentit, és convenient recollir en una guia pràctica suggeriments d'actuació derivats d'experiències recents (les més recents de les quals han sigut HP, Unipost, CTC, etc.) i per a ajudar als companys i companyes que inicien una vaga indefinida, que han de poder aprofitar els aprenentatges acumulats en altres conflictes, especialment –però no exclusiva– aquells que s'han saldat amb una victòria pels treballadors i les treballadores. Cal que s'ajudi en la creació d'un front exterior del conflicte, mitjançant la cerca activa de suport social, difusió per diversos mitjans, visibilització i posada en marxa de mecanismes de solidaritat.

I, concretament, es proposen els següents acords:

Davant d'aquestes vagues més dures, unitàries i basades en la democràcia obrera, el paper de CGT pot ser clau, tant per a la lluita com per a la nostra pròpia construcció. La qüestió és com ens situem davant d'aquestes lluites posant els nostres esforços al seu servei, i convertint CGT en l'eina pels qui volen lluitar seriosament i unitàriament.

El suport mutu és un dels principis de la CGT de Catalunya. Actualitzant aquest principi, el conjunt de l'organització, començant pel sindicat i la federació sectorial i territori propi, i passant per la resta de federacions i el Comitè Confederal, promouran activament la divulgació del conflicte i la solidaritat quan hi hagi companys i companyes que es trobin en vaga.

El Secretariat Permanent de la CGT Catalunya desenvoluparà una guia pràctica amb idees i accions concretes que ajudin a l'empresa/sector en conflicte, tant en el front interior com en el front exterior o social. En aquesta guia s'inclouran consells referents al pla de comunicació de la vaga, tant de cara als mitjans de comunicació clàssics com a les noves xarxes socials.

En cas de conflictes laborals de llarga durada que es promoguin des d'algun ens de l'organització, i especialment vagues indefinides, la CGT de Catalunya posarà a la seva disposició models de plantilles de web, assessorament per a obrir números de compte per a caixes de solidaritat, suport en la creació de perfils en xarxes socials per a que es pugui visibilitzar de manera àmplia el conflicte, la formació per gestionar-los i iniciar la solidaritat en un temps màxim de 48h. Òbviament correspondrà a l'ens que promou el conflicte la gestió d'aquests recursos en cas que els accepti.

Davant la convocatòria de vagues indefinides o conflictes laborals rellevants, els sindicats i les Federacions territorials i sectorials analitzaran la possibilitat de coordinar-se amb moviments socials que hi podrien donar suport el més aviat possible. Les secretaries del SP de CGT Catalunya hi donaran, si cal, el recolzament necessari.

Eleccions sindicals

A partir de l'estiu i entre el darrer trimestre d'aquest any i el primer semestre del proper es celebraran la majoria de les eleccions sindicals a Catalunya. Les eleccions són una eina sindical més de

la Confederació. Però, d'ella depenen en bona mesura la major part de la nostra representativitat sindical en els propers 4 anys i també una part molt significativa de la nostra acció sindical.

És, per tant, un bon moment per evidenciar com responen els treballadors i treballadores a les propostes i l'activitat sindical de la CGT i com deixen de banda altres.

Cal establir una estratègia:

- **Creació d'una comissió confederal d'eleccions** formada pels secretaris o secretàries d'acció sindical, organització i jurídica de l'SP de la CGT de Catalunya i els mateixos o altres membres dels secretariats de la federacions territorials i sectorials per fer el seguiment, donar suport i tenir coneixement de les actuacions que es produeixin en aquest camp. Si es considera oportú aquesta comissió pot integrar, a nivell tècnic, a companyes i companys amb llarga experiència i sense responsabilitat orgànica en aquests moments.
- **Elaboració de mapes sindicals per sectors, territoris i sindicats**
- **Programes de formació específica sobre funcionament de les eleccions sindicals**
- **Projectes d'expansió, de consolidació i de donar a conèixer l'organització.**
- **Comunicació àgil** per donar a conèixer en el si de l'organització i als mitjans els nostres resultats electorals.

Respostes de la CGT de Catalunya a la precarietat laboral i de les condicions de vida

És ja habitual el debat relatiu a les adaptacions que requereix la nostra acció sindical per a donar respostes a la nova configuració social basada en la creixent inseguretat laboral i vital que patim la major part de la classe treballadora, l'augment de la temporalitat contractual, el reforçament del poder de decisió discrecional i unilateral dels empresaris sobre les nostres condicions de treball, la continuada erosió a la baixa dels nostres salaris i de drets socials en àmbits claus per les condicions de vida com l'educació, sanitat, serveis socials, llei de dependència, jubilacions dignes...

En definitiva, tot allò que ja fa molts anys cataloguem sota l'expressió "precarietat laboral" i retallades de drets de ciutadania i de drets fonamentals, els quals defineix en l'actualitat l'experiència de la majoria dels treballadors i les treballadores, especialment –però no exclusivament– les més joves, que se'ls aboca a un codi penal punitiu per defensar els seus drets sociolaborals, on el capital utilitza la por com a narcòtic per crear immobilitisme social. La por ha de començar a canviar de bàndol.

El perfil de treballador/a més o menys estable i en plantilles consolidades s'està reduint a marxés forçades. El fenomen no és gens nou. Però el que fa pocs anys ja era una evidència, s'està accelerant encara més gràcies a les darreres modificacions legislatives i a l'escenari de "devaluació competitiva" que ha fet possible l'actual crisi capitalista. Ja tenim els *minijobs* a temps parcial, més del 90% dels contractes nous són temporals, la meitat d'aquests de menys d'un mes de durada i ja hi ha un 17% de treballadors pobres, on el salari no garanteix les condicions de vida amb dignitat a nivell estatal.

A Catalunya l'EPA reflexa 820.000 persones desocupades, i de les persones inscrites a l'atur un 38,56% no reben ja cap tipus

de prestació. Un procés de dualització social cap a l'asiatització de les condicions de treball que el reflex a nivell mundial és que hi hagi uns 375 milions de treballadors/es que sobreviuen amb menys d'1,25 dòlars al dia.

La classe treballadora ja està acostumada a patir, però també a rebel·lar-se. Ara bé, el problema sorgeix quan els qui pateixen aquest model de precarització i explotació extrema, cada vegada més majoritari, perceben que les eines sindicals li són alienes i, per tant, no s'agrupen per a fer-hi front, no aconseguen convertir la seva rebel·lió individual en acció col·lectiva.

Els sindicats institucionals continuen articulant un model d'organització i d'acció obsolet, inadequat a les noves condicions d'explotació de la nostra classe, sense oferir cap intent de resposta creïble front la precarització laboral.

És habitual que el treballador/a precària percebi que en espais on el sindicat ha de ser proper, com és l'àmbit laboral, la nostra organització no hi tingui presència, o bé s'interpreti que el sindicat només es preocupa per la part de la plantilla que té contracte indefinit, amb antiguitat i, normalment, de l'empresa principal en l'escala de subcontractació. De vegades poden tenir la impressió que la nostra acció sindical dins l'empresa s'adreça només cap els treballadors prou estables com per a poder votar al comitè.

Cal oferir adaptacions concretes, i el primer objectiu és trencar la barrera que impedeix que els i les treballadores fragmentades, temporals, deslocalitzats, etc., no arribin a percebre de forma clara que la lluita sindical és una eina per a enfrontar els problemes de la precarietat: Ens hem de guanyar el respecte i el reconeixement que permetrà reconstruir respostes col·lectives dels i les treballadores en contra de l'explotació, respostes dins les quals els i les precàries hi han de tenir un paper rellevant, junt

amb aquells i aquelles que no tenen una situació laboral tant precària.

I, concretament es proposen els següents acords:

- **Incrementar el nivell de resposta de la CGT de Catalunya i els ens que la conformen en petits conflictes on els i les treballadores precàries estiguin en lluita. Allà on la secció sindical és feble, s'ha d'activar la resposta del territori i el sector, amb el recolzament de la resta de l'organització si cal.**

S'ha de visibilitzar, amb fets, que l'aïllament que experimenten molts treballadors i treballadores precàries a l'hora d'encarar un conflicte amb la seva empresa pot ser compensat, i amb escriu, amb la solidaritat activa i tangible del sindicat.

- **Prendre com a objectiu estratègic uns quants petits conflictes en àmbits especialment precaritzats, sobretot al sector serveis, i "dedicar-hi especial atenció" amb campanyes de suport concretes. Aquests no tenen perquè donar-se necessàriament en petites empreses, sinó també en establiments o centres de treball de grans empreses, o multinacionals.**

Es tracta de llençar un missatge ben clar a la societat i sobretot als treballadors i les treballadores que vivim quotidianament la precarietat: Malgrat l'escenari d'individualització laboral extrema, és possible plantar cara, perquè si ens toquen a una ens toquen a tots i totes.

L'objectiu ha de ser assolir petites victòries en àmbits concrets, que serveixin per a palesar la utilitat de l'organització sindical, i com a exemple per a que altres treballadors i treballadores es plantegin també iniciar la lluita i que hi ha un sindicat que hi dóna resposta adequada.

- **Per a les accions de lluita en centres de treball petits o amb**

plantilles molt precaritzades, es buscarà també el suport actiu d'organitzacions socials de base local, radicades en el territori on es produeixi el conflicte, com ara assemblees de barri, de drets socials, etc.

També cal que CGT plantegi una sèrie de reivindicacions clares:

- La derogació de totes les lleis, decrets llei, Reformes Laborals, etc... imposades contra la classe treballadora i la població, en general . Devolució a les i els empleats públics del que se'ls ha tret a base de les anomenades “ retallades”
- En els acomiadaments declarats improcedents l'opció de readmissió o indemnització correspon al treballador o treballadora.
- Repartir el treball és necessari i possible . Plena ocupació. Treballar menys hores , més vacances, menys temps de vida laboral, per a poder treballar tots i totes . Eliminació de les hores extres i els preu fet
- Repartir el producte del treball o la riquesa social que creem amb el nostre treball , amb decreixements dels salaris de les categories d'executius, directius
- Eliminació de les ETT, de les subcontractes i de totes les modalitats de contractes temporals i precaris
- Control sindical en l'organització del treball: limitar l'organització del treball per part del empresariat: sistemes de treballs, torns, sistemes de producció, jornades, descansos, conciliació real de la vida laboral i social

- Suport públic a l'autogestió pels i les treballadores de les empreses recuperades al capital
- Els ERO/ERTE han de ser abolits, bé per llei, bé per mesures contractuals, pactades en els convenis, on el control sindical s'exercitarà per garantir que en cap moment els costos laborals (condicions de treball i drets de la classe treballadora), són els que es retallen o rebaixen, per incrementar els beneficis empresarials
- Els convenis col·lectius afectaran a tota la classe treballadora, desapareixeran els contractes d'alta direcció i el personal fora de conveni . No es pot limitar la capacitat negociadora dels sindicats i de les i els treballadors. Ultraactivitat indefinida dels convenis col·lectius
- Establiment d'un salari social o renda bàsica per a tothom, com un dret de ciutadania, que els permeti cobrir les seves necessitats bàsiques per viure amb dignitat
- Programa social d'accés a un habitatge digne per a tothom. Protecció contra els desnonaments
- Fi de les retallades en els serveis socials públics (educació, sanitat, transports, energia, aigua , pensions , cures , prestacions socials bàsiques , etc .) . Gestió pública i participació ciutadana en la gestió dels serveis socials públics . Recuperació dels serveis eliminats i externalitzats
- Garantia d'accés universal als serveis públics per a tothom amb o sense papers i dret a la lliure circulació de les persones
- Negativa al pagament del deute públic i els seus injustos interessos

- Que paguin més els que més tenen. Eliminació de les SICAV. Impostos a les grans fortunes . Eliminació de les amnisties fiscals als grans defraudadors. Exigir el pagament del deute empresarial per cotitzacions a la Seguretat Social. Eliminació de la legislació que permet “ l’enginyeria econòmica “ i que provoca les grans desigualtats econòmiques i socials mitjançant la especulació o el moviment de capitals
- Dotació econòmica suficient per al desenvolupament de les ajudes a la dependència i les cures a les gent gran, la infància i les persones amb discapacitats
- Utilització dels diners públics per a la satisfacció de les necessitats de la població i no per rescatar bancs.
- Abandonament de la política econòmica basada en el creixement il·limitat, substituint-la per una altra que tingui en compte els límits del nostre planeta. Apostar pel Decreixement i contra el desenvolupisme capitalista. Promovent una energia descentralitzada, neta i respectuosa amb el futur. Impossibilitat d’especular econòmicament amb l’alimentació i especialment amb la que és de primera necessitat
- Llibertat sense càrrecs per a tothom jutjades per les seves lluites sindicals i socials . Cessament de la repressió i persecució policial. Fi de les llistes negres a la policia i a les Delegacions del govern
- Expropiació dels béns a les i els banquers, empresaris i polítics que s’han emportat els diners públic i el dels i les treballadores, obligant-los a que reposin el robat, estafat i usurpat. Inhabilitació d’aquestes persones
- Ruptura dels acords de finançament públic a totes les institucions religioses, així com a les associacions, organitzacions etc... , que en depenguin. Restitució dels béns públics

usurpats per l'Església i obligació de pagar impostos per les seves propietats i les seves operacions econòmiques

- La CGT lluita per l'abolició de tota forma d'autoritat i d'estat.

ANNEX

Argumentari de les Propostes

Coincidim amb les anàlisis generals establertes en la resolució sobre acció sindical i social del recent XVII Congrés confederal de la CGT.

En el marc concret de Catalunya, les referències oficials a una societat rica i prospera xoquen contra la realitat quotidiana dels tancaments d'empreses, dels EROs, de les reduccions de plantilles públiques, de la rebaixa continuada de les condicions laborals i econòmiques dels treballadors i de les treballadores, de la precarització generalitzada de les condicions laborals dels nous contractes, de les rebaixes salarials, de l'aplicació estricta d'empresaris i administracions de les contrareformes laborals estatals, de l'augment de l'atur i de la pobresa, dels desnonaments....

El Govern de la Generalitat és un dels més curosos i dràstics en l'aplicació de la màxima neoliberal que el primer és pagar el deute i com a conseqüència fa i justifica polítiques d'austeritat contràries als interessos de les classes populars. L'assumpte de les balances fiscals amb l'Estat no pot ser el recurs fàcil i permanent per justificar unes polítiques econòmica, social i laboral que res tenen a envejar de les administracions més retalladores. El Govern de la Generalitat és capdavanter en retallades en educació reglada, professional i universitària, en sanitat pública, en dependència, en transports, en serveis bàsics... que contrasten amb

els sous i complements dels alts càrrecs del Govern i amb la desviació d'importants quantitats de diners públics cap a empreses i inversors privats mitjançant externalitzacions, privatitzacions, consorcis, fundacions i altres organismes.

El teixit industrial català té cada vegada més forats. La desindustrialització és més que evident en poblacions i comarques catalanes. No ha existit ni existeix una política privada ni pública de reindustrialització o de potenciació d'altres recursos generadors d'ocupació de qualitat. Un gruix significatiu del capital català va mudar de la indústria a la bombolla immobiliària i d'aquesta a l'especulació financera. Les patronals catalanes i les multinacionals no s'estan distingint per una actuació més comprensiva i magnànima envers els treballadors i les treballadores, la seva aplicació de la lògica capitalista està sent brutal. La manca de capital a un preu raonable s'està "solucionant" amb la baixada dels costos laborals per vies diverses (baixar salaris, retallar plantilles, augmentar jornades...)

El gran model econòmic català actual és la Barcelona turística, una ciutat entregada al turisme sense cap limitació, convertida en un parc temàtic, on per fer feliços i contents als que ens visiten han d'augmentar els preus dels nostres habitatges, transports, productes bàsics...i han d'empitjorar les nostres condicions laborals i econòmiques. En poc temps hem passat de l'excel·lència de la producció, la investigació i el desenvolupament amb un model completament depenent dels sectors turístics i d'oci i subsidiari dels sectors més poderosos (en són bona prova la paralització i servitud de la ciutat de Barcelona a la boda de la filla d'un magnat indi de la siderúrgia o les pressions a les administracions amb el suport de les càmeres de comerç catalanes a la construcció del complex d'oci i joc Barcelona World).

Volviendo la vista atrás cuesta entender y a la vez resulta incomprendible como, los Sindicatos que conformamos la CGT de Catalunya, no fuimos capaces de definir nuestra acción sindical

en el pasado Congreso de Lleida, celebrado los días 5, 6 y 7 de febrero de 2010, siempre habrá quien se escude en que no era fundamental dado que a nivel estatal ya había sido fijada, sin embargo, una organización que se define fundamentalmente como sindical (aunque con singularidades específicas), dado que su base afiliativa deriva básicamente de ese segmento social, en donde nuestra máxima identidad es que nadie decide por ti, es cuando menos asombroso que no considere irrenunciable elaborar líneas de actuación sindical adecuadas al hábitat territorial en el que desarrolla su actividad.

Pretenderán engatusarnos con que las problemáticas son semejantes, que los protagonistas son los mismos, pero se olvidan de que por suerte o por desgracia, quienes gobiernan en Catalunya son otros, aunque con políticas y pautas similares, si integramos por otra parte el futuro incierto de esta tierra y los proyectos de normativas laborales específicas que se están proyectando, cada vez con mayor necesidad debiéramos comprometernos a ser capaces de anticipar movimientos y organizar las respuestas.

Sin embargo, para llegar a este escenario se ha debido recorrer un largo camino que sería conveniente, cuando menos, recordar para analizarlo y sacar las naturales conclusiones. No olvidemos que entendiendo el pasado estamos mejor posicionados para enfrentarnos a lo que el futuro nos depara.

Reformas laborales y acuerdos sociales

DÉCADA DE LOS SETENTA

- Octubre de 1977.- Todos los partidos políticos con representación parlamentaria firman el Pacto de la Moncloa bajo la presidencia de Adolfo Suárez. El acuerdo contó con el apoyo de CCOO y el rechazo de UGT y de CEOE.

- Diciembre de 1979.- Se firma el Acuerdo Básico Interconfederal con la oposición de CCOO. El texto sienta las bases del Estatuto de los Trabajadores, que se aprobaría un año después e introduce la negociación de los salarios con el referente de IPC previsto por el Gobierno

DÉCADA DE LOS OCHENTA

- Enero de 1980.- Se aprueba el Acuerdo Marco Interconfederal (incluida USO), con la oposición de CCOO, en el que se pacta moderación salarial a cambio de reducción de jornada.
- Junio de 1981.- Se firma el Acuerdo Nacional de Empleo, bajo la presidencia de Leopoldo Calvo Sotelo, por el que el Gobierno se compromete a crear 350.000 empleos a cambio de moderación salarial.
- Febrero de 1983.- Meses después del triunfo electoral del PSOE, se firma el Acuerdo Interconfederal que establece la jornada laboral de 40 horas semanales y 30 días de vacaciones a cambio de moderación salarial.
- Octubre de 1984.- El Gobierno, UGT y la patronal firman el Acuerdo Económico y Social, que permite varias modalidades de contratación temporal con el objetivo de incentivar la creación de empleo
- Julio de 1985.- Reformas paramétricas y sistémicas de las pensiones en España, auspiciadas por el Gobierno socialista, pasando el periodo de cálculo de la pensión de dos a ocho años
- Diciembre de 1988.- El Plan de Empleo Juvenil que abarataba el despido e introduce los contratos temporales para jóve-

nes trabajadores es retirado ante el éxito de la huelga general convocada en su contra.

DÉCADA DE LOS NOVENTA

- 7 de novembre de 1990.- Acord Interprofessional de Catalunya, subscrit pel Foment del Treball Nacional i els sindicats CCOO i UGT de Catalunya. Creació del Tribunal Laboral de Catalunya.
- Abril de 1992.- El Consejo de Ministros aprueba el decreto-ley de reforma del mercado laboral que recorta las ayudas por desempleo y eleva de seis meses a un año del periodo mínimo de cotización necesario para cobrar el paro.
- Junio de 1994.- Entra en vigor la reforma laboral promovida por el Gobierno socialista sin la participación de los sindicatos. Las nuevas medidas suponen una flexibilización de la normativa de contratación y negociación colectiva. El texto legal crea un nuevo contrato de aprendizaje denominado popularmente “contrato basura”.
- Abril de 1995.- El Congreso de los Diputados aprueba el Pacto de Toledo relativo al “análisis de los problemas estructurales del sistema de seguridad social y de las principales reformas que deberán acometerse”.
- Enero de 1996.- Acuerdo para la solución extrajudicial de conflictos laborales, mecanismos de arbitraje al margen de los tribunales.
- Octubre de 1996.- Tras el triunfo del PP en las elecciones generales, el Gobierno y los sindicatos firman un acuerdo, al que no se suma la CEOE, que garantiza el sistema de protección social público y el poder adquisitivo de las pensiones

hasta 2001, el periodo de cálculo para la pensión pasó de 8 a 15 años.

- Noviembre de 1996.- El Acuerdo para el Empleo y la Protección Social Agrarios, firmado por el Gobierno y los sindicatos UGT y CCOO, sustituye al Plan de Empleo Rural (PER).
- Abril de 1997.- Todos los agentes sociales aprueban el Acuerdo para la Estabilidad del Empleo y la Negociación Colectiva, que crea el contrato de fomento del empleo indefinido para jóvenes, parados de larga duración, mayores de 45 años y minusválidos, así como para la conversión de los contratos temporales a fijos, con un coste por despido improcedente de 33 días.

PRIMERA DÉCADA DEL SIGLO XXI

- Marzo de 2001.- El Gobierno aprueba por decreto-ley una reforma laboral que amplía el uso del contrato de fomento creado en 1997 y del contrato de formación, hasta entonces limitado a los trabajadores de entre 16 y 21 años. Se establece una indemnización de 8 días para los contratados temporales despedidos de forma improcedente.
- Abril de 2001.- En desarrollo del Pacto de Toledo, CCOO, Organizaciones empresariales y Gobierno popular firman el Acuerdo para la mejora y desarrollo del Sistema de Protección Social.
- Mayo de 2002.- El Gobierno aprueba un decreto-ley de Reforma del Sistema de Protección por Desempleo, conocido popularmente como “decretazo”. La reforma laboral, contestada con la huelga general del 20 de junio, es modificada en octubre en el Congreso con cambios que eliminan algunos de sus aspectos esenciales.

- Julio de 2004.- Declaración para el Dialogo Social, Gobierno y agentes sociales.
- Diciembre de 2004.- III Acuerdo sobre Solución Extrajudicial de Conflictos Laborales.
- 17 de juny de 2005.- II Acord Interprofessional de Catalunya subscrit, per la part empresarial, pels representants de Foment del Treball Nacional, i per la part social, pels representants de CCOO i d'UGT. Negociació col·lectiva a Catalunya.
- Febrero de 2006.- IV Acuerdo Nacional de Formación.
- Mayo de 2006.- El Gobierno, la patronal y los sindicatos aprueban la primera reforma laboral de José Luis Rodríguez Zapatero con el objetivo de reducir la temporalidad y rebajar las cotizaciones sociales de los empresarios.
- Julio de 2006.- Acuerdo sobre Medidas en materia de Seguridad Social, Gobierno y el resto.
- Febrero de 2007.- Acuerdo Interconfederal para la negociación colectiva 2007.
- Diciembre de 2007.- Prórroga hasta 2008 del Acuerdo Interconfederal para la negociación colectiva
- Febrero de 2009.- IV Acuerdo sobre Solución Extrajudicial de Conflictos Laborales.

SEGUNDA DÉCADA DEL SIGLO XXI

- El 9 de febrero de 2010.- Las patronales CEOE y CEPYME y los sindicatos UGT y CCOO firman el Acuerdo para el Empleo y la Negociación Colectiva 2010-2012, que fija una sub-

da salarial de hasta el 1 % en 2010, de entre el 1 y el 2 % en 2011 y entre el 1,5 y el 2,5 % para 2012.

- El 16 de junio de 2010.- El Gobierno aprueba mediante decreto-ley una reforma laboral que facilita el uso del despido objetivo (que ya existía y estaba indemnizado con 20 días) a las empresas en una situación económica difícil. Además se generaliza el uso del contrato de fomento del empleo estable (indemnizado con 33 días, frente a los 45 de un fijo ordinario)
- El 28 de enero de 2011.- El Gobierno y los agentes sociales alcanzan un acuerdo para reformar las pensiones, se amplía la edad de jubilación hasta los 67 años, aunque aquellos trabajadores que hayan cotizado 38,5 años y medio podrán retirarse a los 65 con el 100% de la prestación, y se aumenta el periodo de cálculo de la base de cotización de los 15 a los 25 años.
- El 2 de febrero de 2011.- El Gobierno, CEOE y CEPYME, CCOO y UGT firman el Acuerdo Económico y Social, por el crecimiento, el empleo y la garantía de las pensiones.
- El 10 de junio de 2011.- Ante la falta de acuerdo entre patronal y sindicatos, el Consejo de Ministros aprueba el proyecto de ley de reforma de la negociación colectiva que reduce los plazos máximos de renovación de los convenios, establece el arbitraje para cuando no hay acuerdo y da más protagonismo al convenio de empresa en materia de salarios, jornada, funciones y traslados.
- 3 de noviembre de 2011.- III Acord Interprofessional de Catalunya 2011-2014. Alternatives, que afavoreixin el manteniment i la creació d'ocupació de qualitat, evitant els ajustos definitius de plantilles.

LAS PENÚLTIMAS

- El 10 de enero de 2012.- Sindicatos y patronal trasladan al Gobierno un documento con los acuerdos parciales alcanzados para una reforma laboral, que incluye la supresión de algunos festivos, pero sin que haya consenso para los asuntos fundamentales que el Ejecutivo quiere cambiar (contratación, despido y flexibilidad interna).
- El 25 de enero de 2012.- CEOE, CEPYME, UGT y CCOO firman el II Acuerdo para el Empleo y la Negociación Colectiva 2012-2014, que fija una subida salarial de hasta el 0,5 % en 2012 y el 0,6 % en 2013 y 2014, con posibilidad de revisión al alza, pero sin que las retribuciones lleguen a incrementarse tanto como la inflación.
- El 7 de febrero de 2012.- Patronal y sindicatos suscriben el V Acuerdo sobre solución autónoma de conflictos laborales, que da un mayor protagonismo a la mediación y arbitraje de ámbito estatal y acorta los plazos de estos procedimientos.
- El 10 de febrero de 2012.- La nueva reforma laboral, que ha sido aprobada por decreto ley por el Partido Popular, abarata el despido a 33 días por año trabajado. Además, bonificaciones para contratar a menores de 30 años y a parados de larga duración. El 20 de abril de 2012.- Otro Real Decreto-Ley de medidas urgentes de racionalización del gasto público en el ámbito educativo. Aumenta la carga de trabajo de los docentes con el mismo o menor salario.
- El 24 de abril de 2012.- Cobertura del sistema. De la titularidad de un derecho a la determinación de la condición de asegurado. Categorización de la cartera de servicios del Sistema Nacional de Salud. Creación del Fondo de Garantía Asistencial. Medidas sobre la prestación farmacéutica. Medidas en materia de recursos humanos.

- El 25 de mayo de 2012.- El Consejo de Ministros publica otra norma de medidas urgentes de liberalización del comercio y de determinados servicios. Impacto sobre las condiciones de trabajo de los trabajadores del sector.
- El 13 de julio de 2012.- El Gobierno adopta medidas para garantizar la estabilidad presupuestaria y de fomento de la competitividad. Reducción de derechos del personal funcionario y laboral.
- Ese mismo día.- A la par, medidas de liquidez de las Administraciones Públicas y en el ámbito financiero. Programas de ajuste que deben aplicar quienes pidan la ayuda económica.
- El 20 de julio de 2012.- Se adoptan medidas en materia de infraestructuras y servicios ferroviarios. Impacto de la liberalización del sector en el empleo.
- El 4 de agosto de 2012.- Regula la condición de asegurado y beneficiario de asistencia sanitaria con cargo al Sistema Nacional de Salud.
- El 7 de septiembre de 2012.- Aprueban medidas urgentes para paliar los daños producidos por los incendios forestales ocurridos en varias Comunidades Autónomas. Prestación de trabajo obligatorio por desempleados perceptores de prestaciones.
- El 30 de noviembre de 2012.- Medidas de consolidación y garantía del sistema de la Seguridad Social. Establecimiento de un “régimen excepcional” de disposición de los activos del fondo de reserva de la seguridad social. Suspensión de la actualización y revalorización de pensiones.
- El 23 de febrero de 2013.- Medidas de apoyo al emprendedor y de estímulo del crecimiento y de la creación de empleo. Para fomentar el emprendimiento y el autoempleo entre los trabajadores menores de 30 años, con incentivos a la con-

tratación a tiempo parcial con vinculación formativa, a la contratación indefinida de un menor de 30 años por microempresas y autónomos, a la contratación en nuevos proyectos de emprendimiento joven, a los contratos en prácticas para el primer empleo, a la incorporación de jóvenes a entidades de la economía social._

- Ese mismo día.- Se modifica el Régimen de las Tasas en el ámbito de la Administración de Justicia y el sistema de Asistencia Jurídica Gratuita
- El 15 de marzo de 2013.- Medidas para favorecer la continuidad de la vida laboral de los trabajadores de mayor edad y promover el envejecimiento activo. Compatibilidad de trabajo y pensión de jubilación. Subsidio de mayores de 55 años: de las rentas personalísimas a las rentas de la unidad familiar. Jubilación anticipada y parcial. Capitalizaciones a efectuar por empresas o grupos de más de 100 empleados que, estando en beneficios, realizan despidos colectivos en los que incluyen a trabajadores de más de 50 años.
- 18 de juny de 2013.- A més de patronals i sindicats, el subscriu la Generalitat de Catalunya. Acord per al suport i acompanyament en els processos de negociació col·lectiva a ultraactivitat. Regulació de mediació en els supòsits de ultraactivitat.
- El 2 de agosto de 2013.- Medidas para la protección de los trabajadores a tiempo parcial y otras medidas urgentes en el orden económico y social. Importantes modificaciones en materia de procedimientos colectivos de negociación, facilitando los despidos colectivos. En materia de protección social del contrato a tiempo parcial que afectan al cálculo de los períodos de cotización para acceder a las correspondientes prestaciones económicas, y en la regulación de la prestación por desempleo, donde la inscripción como demandante de em-

pleo y el mantenimiento de la misma pasan a ser requisitos necesarios para percibir y conservar el derecho a la prestación.

- El 21 de diciembre de 2013.- El Gobierno cuela un nuevo Real Decreto Ley, de medidas para fomentar la contratación estable y mejorar la empleabilidad, dicen de nuevo. Cambios profundos que afectan a la regulación de las horas complementarias del contrato a tiempo parcial. Posibilidad de realizar el contrato de apoyo a emprendedores a los trabajadores a tiempo parcial, con su periodo de prueba de un año. Reducción de los modelos, que no tipos de contrato. Posibilidad de realización de contratos en prácticas por las ETTs. Reducción del periodo de prueba en los contratos de duración determinada inferiores a seis meses. O, lo único positivo, la ampliación de 8 a 12 años en la edad de los menores que posibilita la reducción de jornada diaria.
- El 26 de diciembre de 2013.- Presupuestos Generales del Estado para el año 2014 ha incorporado novedades legislativas en materia laboral y de Seguridad Social. Cotización, bonificación de cuotas, modificaciones de la Incapacidad Temporal y otros cambios sociolaborales.
- El 27 de diciembre de 2013.- Ley reguladora del Factor de Sostenibilidad y del Índice de Revalorización del Sistema de Pensiones de la Seguridad Social. Vincular las pensiones a la esperanza de vida del pensionista y a los ingresos y gastos del Sistema.
- El 30 de diciembre de 2013.- Salario mínimo interprofesional para 2014, queda igual que el año anterior.
- Ese mismo día.- Sobre revalorización y complementos de pensiones de clases pasivas para el año 2014. Subirán un 0,25% a partir del 1 de enero de 2014.

- El mismo día.- Revalorización de las pensiones del sistema de la Seguridad Social y de otras prestaciones sociales públicas para el ejercicio 2014. Las pensiones públicas también subirán un 0,25% en 2014.

En definitiva, durante los últimos casi cuarenta años hemos ido perdiendo derechos sociolaborales que fueron alcanzados tras constantes y dolorosas luchas de un activo movimiento obrero que se hizo merecedor de sus conquistas laborales.

Del principio al fin, con la excusa de acabar con la temporalidad; dualidad temporales sin derechos versus indefinidos con demasiado derechos; rebajar el paro facilitando la contratación (flexibilidad en las condiciones laborales y despido más económico); ser más competitivos,... una vuelta de tuerca más, buscando la flexibilidad siempre para el mismo, la desaparición del objeto cierto del contrato y de la posibilidad de dejarlo al arbitrio de uno solo de los contratantes. Por lo que resulta una inexactitud hablar de reformas laborales cuando son contrarreformas en toda regla, transfigurando los parámetros del derecho laboral (relaciones laborales). No generan ocupación. Lo que se ha pretendido siempre ha sido desregularizar el mundo del trabajo y, parece que, lo están logrando.

Con rabia recordamos como a mediados de la década de los 70 los trabajadores despedidos improcedentemente tenían derecho a quedarse en la empresa o recibir una indemnización de 60 días por año trabajado con el tope de 55 mensualidades, con la aparición del Estatuto de los Trabajadores de 1980 no se puede optar por el retorno, desde 2012 la indemnización queda reducida a 33 días y 24 mensualidades como máximo y sin salarios de tramitación. Cuando se estaba de baja médica tampoco se podía despedir, en la actualidad el estado de salud no es un impedimento. El prestamismo laboral estaba prohibido. La contratación temporal era la excepción... Conquistas, que lo fueron, de

un movimiento obrero combativo, unitario y solidario, a pesar de la dictadura franquista.

Estas prácticas no hubiera sido posible plantearlas sin la colaboración necesaria de los gobiernos de turno, los partidos nacionalistas conservadores y los sindicatos institucionalizados.

Precariedad

Con caprichosa incidencia esta crisis que no hemos generado y que, sin embargo, estamos sufriendo, el aumento del paro ha sido el resultado más insistente. Así este escenario se ha disparado persistentemente desde el 8,60% a finales de 2007 hasta el 26% en la actualidad.

Casi dos millones de personas han perdido su puesto de trabajo pasando a abrazar las obstinadas listas de desempleados, tres millones ochocientos mil seres humanos han dejado de aportar su fuerza de trabajo durante esta angustiosa crisis.

Una situación que viene para permanecer durante largo tiempo, a pesar de los cantos de sirena de esos voceros becados por los mismos que nos han rendido al liberalismo más salvaje.

EPA - 4ºT 2013		Valor	Variación
Ocupados	¹	16.758,2	-1,17
Parados	¹	5.896,3	-1,16
Tasa de actividad	²	59,43	-0,37
Tasa de paro	²	26,03	0,00
1 Valor en miles. Variación sobre el mismo período del año anterior			
2 Valor en %. Variación: diferencia respecto a la tasa del mismo período del año anterior			

EPA – 4ºT	2012	2011	2010	2009
Ocupados	16.957,1	17.807,5	18.408,2	18.645,9
Parados	5.965,4	5.273,6	4.696,6	4.326,5

Tasa de actividad	59,80	59,94	59,99	59,76
Tasa de paro	26,02	22,85	20,33	18,83

2008	2007
19.856,8	20.476,9
3.207,9	1.927,6
60,13	59,12
13,91	8,60

Salarios

Por si no había suficiente infortunio, otra secuela de esta crisis es la constante pérdida salarial que, no obstante, en algunos puestos de trabajo ha sido mayor, ensanchando todavía más la brecha salarial.

Un reciente estudio, elaborado por una escuela de negocios y una empresa de gestión y dirección de personas, concluye que los mandos intermedios perdieron 8,56% de poder adquisitivo desde 2007 y los empleados 4,72%, mientras la inflación en el mismo periodo fue del 13,5%, por el contrario los directivos lo aumentaron un 3,42%

Otro estudio, esta vez realizado por varias fundaciones y una importante ETT, concluye que en las grandes empresas la reforma laboral les ha permitido descolgarse del convenio colectivo y han rebajado los sueldos una media del 10%

Otros, ultiman que el sueldo medio de los altos directivos fue de 474.000 € y el de los consejeros fue de 288.500 euros.

Evidentemente no podemos olvidarnos del sector público, bajada de sueldo en 2010, congelación salarial desde 2011 y eliminación de una paga extra desde 2012.

Todas y cada una de las medidas anti laborales que venimos sopor-tando, iniciadas tímidamente por el ejecutivo socialista y que ha profundizado el popular, se encuentran recogidas en la hasta hace poco desconocida misiva que el 5 de agosto de 2011 dirigió el Presi-

dente del Banco Central Europeo al entonces Presidente socialista, una hoja de ruta ejercitada a rajatabla por ambos mandatarios.

Punt 5.

Acció social de la CGT de Catalunya: Lluita per la vivenda, lluita antirrepressiva, lluita antifeixista, lluita pels drets socials (avortament, espai públic, etc.) la defensa del territori (medi ambient, etc..) i la sobirania alimentària

(en negreta la part resolutiva)

Atesa la situació derivada de la present crisi del sistema capitalista, la CGT conflueix amb diferents col·lectius, grups, organitzacions i individualitats en la lluita contínua per la defensa dels interessos de la classe treballadora, front els reiterats atacs del capitalisme, mitjançant els governs de l'Estat espanyol i de la Generalitat de Catalunya.

Venim d'un dels majors esdeveniments repressius de les darreres dècades contra el moviment obrer, en concret, la repressió desmesurada patida a la Vaga General del 29 de març de 2012 a Barcelona. Però no només hi hagué en aquelles dates imputades per “disturbis” a Barcelona (uns “disturbis” que en gairebé la seva totalitat no ho van ser pas). També l'1 de maig del mateix any vam patir agressions sense precedents, detencions i imputacions arbitràries, moltes d'elles tirant d'arxius policials, atès que s'efectuaven dies després dels presumptes fets. De la mateixa manera, tot i que amb menor intensitat, vàrem viure la vaga general del 14 de novembre del mateix any, en la qual les organitzacions anticapitalistes donàrem lliçons de desobediència, agitació i aglutinació de multituds en diverses manifestacions arreu de Catalunya, actes sense precedents des d'anys ençà al voltant d'una Vaga General.

La repressió forma part intrínseca de l'Estat, i aquest sempre la utilitza quan es troba o creu trobar-se en perill, en diferents graus i formes, subtilment o salvatge. Demanar, o esperar, que un Estat no sigui repressiu és com demanar, o esperar, que nosaltres no fem ús de la solidaritat i l'acció directa. És per això que no hem de demanar, o esperar, que l'Estat no ho sigui, de repressiu, sinó que hem de denunciar els actes de repressió estatal i actuar-hi en contra, precisament, amb aquestes eines, les de la solidaritat i l'acció directa.

Front la multiplicat de mobilitzacions i de lluites, l'Estat posa en marxa la seva maquinària repressiva, mitjançant:

Dispositius i mecanismes estatals de repressió

Al llarg d'aquest últim any diverses reformes legals han seguit el camí assenyalat per les empreses d'en Juan Roig (Mercadona) o l'Isidoro Álvarez (El Corte Inglés): La reforma del Codi Penal, que ha convertit el furt en un delict. La Llei de Seguretat Privada, que ha atribuït més poders als vigilants i els concedeix estatus d'agents de l'autoritat. La Llei de Seguretat Ciutadana, que penalitza la desobediència a l'esmentada autoritat, i tantes altres mesures legislatives que sens dubte desenvoluparà l'Estat a mesura que el seu poder es vegi més i més amenaçat.

En aquest sentit, cal que tinguem en compte les successives amenaces i realitats en matèria repressiva que duen a terme els diferents governs de l'Estat espanyol i de la Generalitat de Catalunya, especialment davant els continus abusos de dret i la corresponent resposta als carrers del conjunt de les treballadores de Catalunya.

Es pretenen aprovar i implementar lleis absurdes i limitadores de drets fonamentals, tal com hem vist en els avantprojectes de

l'abans esmentada Llei de Seguretat Ciutadana, ja coneguda com a "Llei mordassa".

També, en un atac més directe a les organitzacions sindicals, i a la classe treballadora en el seu conjunt, hi ha aqueixa insistència en regular els "serveis mínims", a la qual cosa alguns ja s'han mostrat disposats, tot sabent que allò que es pretén fer és limitar el dret de vaga, i apaivagar alhora l'impacte directe de les vagues convocades sobre la producció.

Com a amenaça més plausible pel que fa a reformes legislatives hi ha la reforma del Codi Penal, mitjançant la qual es segresta la llibertat d'expressió a les xarxes socials. Les condemnes per fets que fins ara no eren delictius palesen clarament actituds coercitives vers tota mena de protesta possible, amb un legislador que concedeix màniga ampla per a establir penes a les peticions de les diverses institucions de l'Estat.

En aquest sentit, s'observa que a les últimes reformes legislatives es dota d'autoritat els membres de les empreses de seguretat privada, per la qual cosa hem d'entendre que si ja teníem clar que formaven part les forces repressores, encara que no fos sota el paraigua "legal" de l'Estat, ara sí ho estaran, tot passant a reprimir des de la proximitat i la immediatesa les vagues i els conflictes, així com els piquets informatius a l'entrada de les principals empreses que disposen de servei de seguretat privada, i de totes aquelles en les quals els empresaris puguin contractar els serveis dels nous repressors legalment reconeguts. Les condicions per a que s'autoritzi la seva actuació en espais públics no queden gens clares, i molt menys en quines circumstàncies i amb quins requisits han de ser considerats "autoritat de l'Estat", per la qual cosa considerem que se'ls ha de considerar com una força paramilitar.

Entenem, en base a tot el que hem exposat prèviament, que aquestes noves forces de repressió no poden estar representades

i emparades per les nostres sigles, per la qual cosa no poden afiliar-se a la nostra organització, de la mateixa manera que no ho poden fer les “oficials”.

NOTES ACLARATÒRIES:

“ACORDS de la Plenària Confederal del 31 de març de 2000:

2. Per tant (segons els nostres Estatuts vigents): NO PODEN ESTAR AFILIATS/DES a la CGT els treballadors/es en seguretat privada, presons i policia local...

3. Així, doncs: TOTS els ens confederals hauran de procedir en conseqüència i de manera orgànica amb l'esmentada resolució.

Tinguem en compte que aquest acord del Comitè Confederal és provisional fins el present Congrés, tal com, explícitament, determinava l'apartat 4 del mateix, “... almenys fins els proper Congrés Ordinari de la CGT, en el qual es podrà reprendre el mateix tema i resoldre'l com es consideri...”

Al XIVè Congrés de la CGT (Valladolid, 2002) es va acordar expressament respecte a aquesta interpretació (pàgs. 102-104):

En conseqüència, aquesta Comissió entén que el parer majoritari expressat en els esmentats acords de la CGT és que, d'acord amb la interpretació del paràgraf tercer de l'article 28 dels Estatuts, no poden estar afiliats/des a la CGT els funcionaris/es de presons ni els/les guàrdies de seguretat.)

Les mal anomenades Forces de Seguretat de l'Estat no dubten en utilitzar materials perillosos per a dissoldre les manifestacions, com és el cas de les pilotes de goma, gasos lacrimògens, canons sònics, i aviat també tancs d'aigua. A banda d'aquestes “tècniques dissuasives i dispersants” fan ús constantment de les detencions arbitràries i de caràcter estratègic, com ja hem experimentat en aquesta organització, amb l'únic objectiu de defensar

els interessos del Capital, tot anul·lant no només els individus en allò concret, sinó tot el seu entorn organitzatiu, sindical i social, sigui aquest el que sigui, i sense cap escrúpol pel que fa als mètodes per aconseguir-ho.

La CGT ha de fer valdre els seus Estatuts, i en concret el seu article 2on e), que fa referència a “l’ajut de tota mena en favor dels col·lectius, grups, sectors i persones que pateixin alguna mena de discriminació o marginació social, professional, econòmica, racial, etcètera, per tal de facilitar la seva integració social.”

No s’ha d’obviar l’atac continu que pateix en l’actualitat el col·lectiu migrant, sobre el qual pesa la manca de “legalitat” al nostre territori, bé sigui perquè les taxes de desocupació a les quals ens ha abocat aquest sistema insolidari i repressor fan que no sigui necessària la seva força de treball per a l’exploació patronal, o bé per les diverses legislacions en matèria d’immigració, Llei d’Estrangeria, etc...

Els Centres d’Internament d’Estrangers (CIE) són autèntics camps de concentració que no haurien d’haver existit mai, la seva simple existència vulnera el conjunt dels drets humans; constitueixen llimbs legals al si dels qual impera l’arbitrarietat impune dels Estats; mostren l’estat d’excepció permanent instaurat pel sistema. Avui estan destinats a una franja o segment de la població treballadora, però demà podran estar-ho a qualsevol altra, si el poder considera que no col·labora suficientment.

Estem vivint i patint contínuament la imposició de sancions administratives que, d’una forma restrictiva, intenten que les diverses organitzacions i moviments contestataris i, dins d’aquests, la CGT, desistim del nostre legítim dret a la protesta front l’atac brutal que estem experimentant. Aquestes mesures no estan obtenint fins ara els fruits desitjats per l’Estat però, tanmateix, hem de reconèixer que sí que estan minant la nostra capacitat d’actuació, tant econòmicament com a causa de les conseqüèn-

cies del desgast per les nombroses detencions patides en l'entorn combatiu.

Els dispositius policials han assenyalat i criminalitzat organitzacions d'inspiració anarquista i les han marcat com a objectiu de la seva actuació repressora. L'abril de 2012, l'aleshores conseller d'Interior Felip Puig, va declarar que els incidents violents es repetien a Barcelona perquè la ciutat té els antecedents històrics d'haver estat durant el segle passat la capital de l'anarquisme, i es planyia del fet que *“hem arribat fins aquí perquè no hem sabut tallar les actituds que qüestionaven el valor de la propietat privada”* (La Vanguardia, 3 d'abril del 2012); *“cal que deixem de riure perquè això comença a ser greu”*, afegia (El Punt Avui, també el 3 d'abril). Així, poc després, en anunciar una ofensiva contra els grups *“de guerrilla i violència urbana que s'han cronificat a Barcelona”*, el conseller va declarar que el Departament d'Interior obria expedients sancionadors a CGT i CNT (Vilaweb, 4 d'abril del 2012). Per la seva banda, en Manel Prat, director general dels Mossos d'Esquadra insistia en el mateix argument: *“Barcelona té una història de lluita de moviments obrers i anarquisme. Aquí hi ha un substrat que cal que tinguem controlat”* (Cadena Ser, 3 de maig del 2012).

Acords

És per tot això que la CGT de Catalunya, amb la solidaritat i el suport mutu que com a organització ens caracteritza, es dotarà de diverses eines que donin resposta ràpida a les diferents agressions, tot creant “protocols” d'actuació que, d'una forma organitzada, ens permeti fer front a totes aquelles mesures repressores que pateixi el nostre entorn. La CGT de Catalunya reforçarà els lligams de solidaritat ja existents, alhora que cercarà crear-ne de nous allà on sigui possible fer-ho.

Cal tenir en compte que no totes les repressions per part de l'Estat les pateix la CGT. Moltes les pateixen companys i companyes d'aquest viatge de desobediència civil i social en el qual ens trobem immerses. **És per això que la CGT de Catalunya ha de coordinar-se amb les diferents plataformes i coordinadores antirepressives**, així com amb els moviments socials afins de cadascun dels diversos territoris per a condemnar i combatre tota forma de repressió i anul·lar o minimitzar el seu impacte, sigui quin sigui aquest, des d'acomiadaments a desnonaments, passant per detencions, empresonaments i tota la resta d'agressions o persecucions.

La CGT de Catalunya es dotarà d'un equip de treball format per militància voluntària que treballarà al si de la Secretaria d'Acció Social, i amb la col·laboració de la Secretaria de Jurídica. Així mateix, fomentarà la creació de grups de treball al si de les secretaries d'acció social dels diversos ens (sindicats, federacions locals, comarcals...) per a desenvolupar les activitats antirepressives en els seus respectius àmbits. Aquests grups de treball, juntament amb les diferents organitzacions, plataformes i col·lectius afins, amb l'objectiu de donar resposta als diversos actes de repressió, impulsaran campanyes per a conscienciar l'opinió pública amb tots els mitjans dels quals disposa la CGT de Catalunya (mitjans de comunicació, webs, mails, etc.)

Més enllà de les tasques derivades de les qüestions legals i jurídiques, es posarà també especial èmfasi en donar contingut polític als casos de repressió, tot posant l'accent en els punts d'unió entre uns i altres, impeding així que es presentin com a casos aïllats, i assenyalant la necessitat del sistema, per a mantenir-se, d'utilitzar la repressió contra aquelles que pateixen les seves injustícies i lluiten contra les mateixes.

La CGT de Catalunya, juntament amb els equips de treball en matèria antirrepresiva de les secretaries d'Acció Social, i el suport de la Secretari de Jurídica, realitzarà materials com

la Guia Antirepressiva, que es troba ja desfasada, atesa la celeritat dels canvis i dels conseqüents atacs legislatius. Aquesta es difondrà mitjançant xerrades, tallers i tots els mitjans que es considerin oportuns per a que aquesta tingui en els diversos territoris un impacte en els moviments socials, que faci també que siguem un referent sindical pels mateixos.

La CGT de Catalunya, mitjançant els seus pressupostos anuals, reservarà una partida del 2% del pressupost del Comitè Confederal, destinada a campanyes de difusió i denúncia dels casos de repressió.

La CGT de Catalunya exigirà la total dissolució de l'Audiència Nacional espanyola, tribunal d'excepció hereu del Tribunal d'Ordre Públic franquista, i pel qual no passen els anys pel que fa als mètodes que utilitza. Iniciarà una campanya de denúncia d'aquesta institució, amb materials gràfics, difusió en els diversos mitjans de comunicació de l'organització, i en col·laboració amb aquelles altres organitzacions, plataformes i col·lectius disposats a dur a terme aquesta tasca.

La CGT exigirà el compliment estricte per part de les institucions penitenciàries dels drets humans del col·lectiu de presos, i denunciarà les vulneracions d'aquests drets allà on aquestes es produeixin. Es parlarà especial atenció al respecte als drets d'aquells i aquelles que es consideren presoneres polítiques-dissidents (entre les quals figurem les membres d'aquesta organització quan som empresonades per les nostres activitats sindicals o socials), ja que són aquelles sobre les quals s'acarnissa especialment el sistema judicial i penitenciari de l'Estat, amb il·legalitats com són l'aïllament, la dispersió, les ordres de presó preventives, injustificades i injustificables segons les seves pròpies lleis, etc... A més, CGT Catalunya iniciarà una campanya per a tractar de fomentar un debat públic sobre el propi model penitenciari. Perquè aquest model és utilitzat pel sistema per a castigar la marginació o exclusió que ell mateix genera.

La CGT de Catalunya participarà en totes aquelles concentracions i manifestacions que es realitzin per la llibertat i la nul·litat dels diferents processos judicials que, de forma exemplaritzant, recaiguin sobre els diversos moviments combatius de cada territori.

La CGT de Catalunya denunciarà públicament, amb els seus diversos mitjans de comunicació, la repressió de l'Estat, i aquests serviran també com a altaveus de les diferents denúncies socials en aquest àmbit.

La CGT de Catalunya proposarà als col·lectius més vulnerables (migrants, desnonades, desocupades, etc...) el suport necessari per a que aquests puguin dur a terme les seves denúncies a la opinió pública en matèria antirrepresiva.

La CGT de Catalunya exigirà el tancament immediat dels Centres d'Internament per a Estrangers (CIE).

La CGT de Catalunya exigirà la derogació total de les lleis d'excepció, com ara l'antiterrorista, les quals, sense cap mena de vergonya, són utilitzades per l'Estat contra els manifestants i la població en general, i que comporten penes elevades de presó.

TANQUEM EL CERCLE

1. Introducció.

On acaba la frontera entre el món laboral i comença la lluita social? És que potser no es tracta d'espais propers dins la mateixa batalla?

En massa ocasions una persona militant al carrer, amb la seva organització, entra a la feina i es transforma completament: Desconnecta mentalment, com si visqués durant 8 hores en una altra vida, per a reactivar-se com a lluitador/a tot just sortir per

la porta. Es perd una experiència molt valuosa per a l'autoorganització dels treballadors i treballadores.

A la inversa, entendre la militància sindical com un espai separat de la transformació i lluita social equival a disparar-se un tret al peu i afeblir-se com a secció sindical, organització o classe. El sindicat ha d'estar a la lluita social i els i les lluitadores s'han d'incorporar a la lluita sindical.

Hem de tancar el cercle. Un dels punts més interessants d'ençà l'aparició del 15-M ha estat una extensió de la 'cultura de l'assemblea' com a forma d'organització entre sectors socials fins llavors força allunyats d'aquesta. Horitzontalitat, solidaritat, desobediència al poder són trets comuns amb el nostre sindicat i, en general, l'anarcosindicalisme.

Els milers de persones que participen en moviments assemblearis de lluita han de veure una alternativa sindical que connecti amb el que fan. Han d'entendre que quan estan en un treball precari que odien, han de fer-hi front com ho fan amb qualsevol altre injustícia que combaten. I nosaltres, conseqüents amb la nostra història, hem de tirar a terra tot mur que ens separi del barri, del poble, de la ciutat i participar-hi de la seva vida com un moviment social més. No només organitzem vagues.

Aquesta ponència proposarà acords concrets, però tot dependrà que ens ho reguem com a afiliada o afiliat: redoblem esforços i tanquem el cercle.

2- Participació i complicitats amb els moviments socials de lluita

Molts afiliats ja participen en moviments socials, sigui en el seu barri, contra un macro projecte, en assemblees de drets socials etc. Els signants d'aquesta ponència pensem que és necessari que

les federacions locals de cada territori s'impliquin dintre de les seves possibilitats en els moviments socials existents.

Moltes vegades ens trobem amb problemes de treballar amb els moviments socials (mm.ss.). La nostra dinàmica interna, de prendre les decisions des de la base, en assemblea, fa que la nostra organització no pot actuar amb la mateixa agilitat com ho fan els moviments socials. D'això resulta que en alguns àmbits territorials, es veu CGT com una cosa estranya, aliè de les mogudes que es organitzin pels moviments socials.

A més els moviments socials funcionen molt pel contacte personal, cosa que ens pot agradar més o menys, però és una realitat a tenir en compte. Si volem participar en els moviments socials com un actor actiu, i que els moviments socials ens vegin com una força sindical amb qui poden comptar, cal una implicació activa en les mogudes de cada territori.

Per guanyar la confiança dels moviments socials i garantir una col·laboració continua és imprescindible la presencia de la secretaria de acció social en els assemblees i reunions dels moviments socials. Moltes vegades aquesta presencia és merament de oient i observador per després transmetre les impressions a l'organització. És part de la tasca de SP deixar clar als moviments social el funcionament intern de CGT per que no hagi mal entesos sobre la participació activa de CGT en les mobilitzacions que es duguin a terme.

La col·laboració amb els mm.ss. és imprescindible. Els últims anys hem vist com molts drets socials i laborals han estat retallats, sense que s'hagi pogut aturar les mesures. La nostra organització sola no té prou força per aturar l' atac constant del capital i del model europeu neoliberal. Si volem aturar les noves retallades i recuperar els drets perduts, hem de unir-nos amb altres sectors de lluita.

Apart d'això la col·laboració amb els moviments socials fa, que persones ja combatives, amb experiència de lluitar des de la base s'apropi al nostre sindicat. La implicació en els moviments socials ha de ser la de un actor més. Que participi entre iguals evitant arrogància cap a altres col·lectius.

Per això proposem els següents acords:

- **cada federació local/comarcal/intercomarcal avaluï quins espais unitaris de lluita existeixen en el seu àmbit i amb qui pugui col·laborar.**
- **El SP d'acció social de Catalunya coordini les mobilitzacions que inclouen més d'una federació local/comarcal/intercomarcal.**
- **cada federació local, comarcal o intercomarcal busqui les aliances anticapitalistes per participar de forma constant amb altres organitzacions i moviments socials (assemblees de drets socials, coordinacions de afectats per les retallades, coordinacions anticapitalistes i antirrepressius, etc.)**
- **que CGT es coordini constantment amb els mm.ss. i mobilitzi dintre del possible els seus afiliats a les accions i manifestacions que l'organització estimi importants.**
- **els territoris busquin la manera que vegin més adequat per a que els representants de l'organització puguin participar de forma efectiva dintre les moviments socials, sense deixar a banda la forma de prendre acords dintre de les federacions.**

3- L'acció social en equip és potent:
Sembrem grups de ajuda a l'acció social.

Pel funcionament del nostre sindicat, la militància de base es essencial. Actualment ens trobem en una situació que en molts sectors estem creixent en forma d'afiliats, però això no es reflecteix en un increment d'activitats dintre del sector. Un dels problemes és la falta d'experiència en la participació activa i assemblària. Per altre banda ens trobem cada vegada amb més afiliats en atur, en feines precàries on és difícil crear una secció sindical, o bé de afiliats jubilats i prejubilats. Per a aquesta gent és difícil participar en la nostre organització, pel fet que l'activitat dels sindicats es basa en les seccions sindicals.

Una forma de donar un espai a aquests afiliats és la creació de grups amb reunions oberts, on puguin participar afiliats dels diferents sindicats. Proposem la creació d'aquests grups que funcionin com a suport a la secretaria d'acció social de cada territori.

Aquests grups ajudaran a organitzar actes als locals de la CGT per a promoure els valors de l'organització i aprofundir el debat polític. A més a més poden ajudar a promoure les temes dels moviments socials dintre de la federació territorial.

Es proposen el següents acords:

- Les federacions locals avaluin la necessitat de fomentar grups obertes a tota la afiliació que donin suport a les secretaries de acció social del seu territori.
- Aquests grups ajudaran a les secretaries de acció social a promoure la difusió d'importants mobilitzacions a la afiliació de la federació local, sempre i quan l'organització en els òrgans corresponents

hagi decidit de participar en aquestes mobilitzacions.

4- La CGT és el sindicat del meu barri

En el darrer Congrés de CGT Catalunya a Lleida es va aprovar un seguit d'acords en l'àrea d'Acció Social encaminades a obrir el sindicat a la societat segons experiències ja viscudes dels ateneus llibertaris. Socialitzant els locals (segons les possibilitats i decisió de cada Federació Local) i/o participant en la vida popular des d'una vessant cultural i d'acció llibertària.

S'han fet bones experiències en aquest sentit, però, en general, no hi ha hagut gaire permeabilitat entre els veïns i veïnes i nosaltres.

Fins ara, el panorama no ha canviat gaire: Els edificis de CGT són llocs on entra gent atrafegada a resoldre urgències laborals i/o debatre organitzativament. Com ha de ser. Però pel veí o veïna és un edifici poc integrat en la seva vida.

Un edifici on entra gent del barri a fer una activitat de formació, on es fa una xerrada difosa per moviments socials propers, on uns estudiants troben un espai per organitzar una vaga, on hi hagués un assessorament fet per voluntaris...és un edifici viu que pot fer que la CGT sigui 'el sindicat del meu barri'.

Un sindicat proper en la teva vida és un sindicat al que és fàcil acostar-s'hi i participar.

Els durs moments que estem vivint fan que no podem dedicar el temps necessari a molts acords i acabem prioritzant on tenim la batalla quotidiana, principalment els conflictes laborals.

Una de les funcions dels Secretariats Permanents és afavorir i ajudar en el compliment dels acords congressuals. Per donar un cop de mà a les diferents Federacions Territorials i avançar en una major possibilitat d'avenç en el compliment de l'acord del IX Congrés es proposen els següents acords concrets:

S'establirà un diàleg bidireccional entre l'SP de Catalunya i les Federacions Territorials per a rebre informació de les experiències realitzades per a que siguin conegudes en altres ens. Elaborarà un document amb diferents possibilitats d'obrir canals de participació amb el territori, barri i veïns.

La Secretaria de Formació incorporarà un catàleg de xerrades amb ponents voluntaris/es per a que les Federacions Territorials que ho desitgin puguin programar-ne.

LA DIFUSIÓ DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA DE L'ANARCOSINDICALISME, TAMBÉ ÉS ACCIÓ SOCIAL.

Segons els acords del XVII Congrés de la CGT, un dels aspectes que no s'ha desenvolupant suficientment en els sindicats i organismes de la CGT i que necessita d'un major impuls en aquest moments de crisi econòmica, social i política, és la transmissió de la cultura llibertària dins i fora dels sindicats de la CGT, organitzant, allà on els locals o permetin, activitats pròpies d'un Ateneu, citem un paràgraf ben explícit de l'acord *El Sindicato como Ateneo*, “...intentemos llenar nuestros locales con actividades culturales, que acercan al mundo de la cultura y a la juventud a nuestras sedes (siempre que dispongamos de los espacios necesarios, claro) y a nuestro proyecto social y que ofrezcan, al mismo tiempo, un atractivo

añadido a la afiliación para motivar su presencia y participación en la casa común que debe ser el sindicato.”

En aquest sentit i atès el desconeixement o ignorància que es difon pels poders polítics de dretes i esquerres, en tots els àmbits de l'ensenyament públic, la economia i la política, sobre la principal organització del món del treball que va existir a Catalunya entre 1910 i 1947 (La Confederació Regional del Treball de Catalunya – Confederación Nacional del Trabajo), es fa més necessari a Catalunya, considerar i desenvolupar una part de l'acció social al voltant de la difusió i el debat sobre el patrimoni intel·lectual i l'obra constructiva (social i econòmica) que van realitzar els treballadors i treballadores organitzats en l'anarcosindicalisme dels anys '30 i que van anomenar-la, “nova economia”.

Al mateix temps en els acords del XVII Congrés de la CGT es contempla en relació a la Memòria Històrica, la necessitat de desplegar la Comisión Confederal de la Memoria Histórica als àmbits territorials locals i comarcals amb la finalitat de potenciar el coneixement del que s'ha fet fins ara “... *tenemos la sensación de que a la afiliación no le llega la información sobre los trabajos realizados y los materiales de los que dispone ...[la CGT]*” i per a desenvolupar nous projectes “*Mucha de la afiliación de CGT colabora y forma parte de otras organizaciones no sindicales que trabajan en la recuperación de la memoria histórica pero después no colaboran o participan en apoyar el trabajo de recuperación de la memoria libertaria que se lleva a cabo en CGT. Hay que conseguir su participación y la transmisión de su entusiasmo*”/

En aquest sentit, aquesta ponència proposa als Sindicats de la CGT de Catalunya, **la creació, d'una Comissió de la Memòria Històrica per a l'àmbit de Catalunya per a potenciar l'acció social**, essent així que:

a) Si fos aprovada la creació d'aquesta Comissió pel Congrés de Sindicats de la CGT, es realitzarà la seva constitució en la primera plenària de Federacions Locals o Comarcals de Catalunya, després del Xè Congrés, i dependrà orgànicament de la Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal de Catalunya, essent el seu nom públic "Comissió de la Memòria Històrica de la CGT de Catalunya".

b) Dels membres d'aquesta Comissió: **Estarà integrada pels afiliats que estiguin desenvolupant projectes per a la CGT, en grups de treballs no sindicals i/o individualment.** Els afiliats que vulguin participar en la Comissió ho notificaran a les seves respectives Federacions Locals o Comarcals i al SP del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya. Constituïda la Comissió, d'entre els seus membres s'anomenarà un/a Coordinador/a i un/a Secretari/a d'actes.

Els membres són representants de projectes i activitats concretes que es desenvolupen en un grup local o comarcal, i per tant la composició de la Comissió de la Memòria Històrica pot variar en funció dels nous projectes que es posin en marxa així com de la seva finalització, no són càrrecs de representació si no de treball. Si no hi ha treball a fer, no hi han membres.

c) La Comissió de la Memòria Històrica de la CGT de Catalunya, presentarà els seus informes d'activitats a la Secretaria d'Acció Social i al Comitè Confederal de Catalunya, ja sigui a petició del SP d'aquest Comitè, del propi Comitè Confederal o per voluntat de la mateixa Comissió. **Com a mínim presentarà semestralment un informe-resum.**

d) La Comissió de la Memòria Històrica de la CGT de Catalunya, estarà en contacte a més de la Secretaria d'Acció Social, amb les secretaries de Formació i de Mitjans de Comunicació del SP Confederal de Catalunya i dels SP de les Federacions Locals o Comarcals amb la finalitat de col·la-

borar en la organització i realització de projectes locals, comarcals i internacionals, si així ho acorden les parts interessades.

La Comissió de la Memòria Històrica de la CGT de Catalunya **només té capacitat i funcions productives i en cap cas, directives.**

Funcions bàsiques de la Comissió de la Memòria Històrica de la CGT de Catalunya:

1) Inventariar tots els projectes que els diversos ens, grups d'afiliats o sindicats de la CGT, hagin realitzat en el rescat de la Memòria Històrica i especialment de l'anarcosindicalisme. Dissenyar un projecte de difusió per a fer accessible aquest inventari a través de internet.

2) Gestionar els projectes ja realitzats per a la CGT de Catalunya i el CESL respecte a la Memòria Històrica i que han estat subvencionats per la Generalitat o el Ministeri. Mantenir la seva difusió i millorar contínuament la presentació dels continguts a través de les webs que es disposen. (En el cas del projecte del CESL s'haurà de documentar formalment per temes legals aquesta cessió a la CGT en la gestió de projectes).

3) Coordinar-se, a més del SP del Comitè Confederal de Catalunya a través de la Secretaria d'Acció Social, amb la Comisión Confederal de la Memoria Histórica amb la finalitat de compartir els projectes (inventari), intercanviar informació i poder desenvolupar nous projectes a qualsevol territori que s'acordi.

4) Establir relacions amb altres organismes, associacions, biblioteques i fundacions, de diferents ciutats europees, especialment amb aquelles que siguin afins en la memòria històrica de l'anarcosindicalisme com són a Barcelona, la CNT Catalunya-FELLA, el CEDALL i la Fundació Salvador Seguí. **Qual-**

sevol acord, comunicat o conveni, que derivi d'aquestes relacions haurà de ser acordat pel Comitè Confederal de Catalunya.

5) La Comissió de la Memòria Històrica de la CGT de Catalunya, podrà demanar al Comitè Confederal de Catalunya i al Comitè Confederal estatal a través del de Catalunya, fons econòmics per al desenvolupament de projectes, havent de presentar una memòria explicativa i un pressupost. **Els Comitès Confederals podran acceptar, modificar o denegar la demanda de fons econòmics.** La Comissió de la Memòria Històrica de la CGT de Catalunya **no podrà obtenir fons per si mateixa**, ja que no es constitueix com a entitat jurídica. Seran els Sindicats de la CGT, les Federacions Locals o Comarcals i/o Comitè Confederal de Catalunya qui assumeixen les despeses que s'acordessin.

6) La Comissió de la Memòria Històrica de la CGT de Catalunya podrà realitzar altres funcions, si així ho acorda la plenària de Federacions Locals o Comarcals (Comitè Confederal de Catalunya), o un Ple de Federacions Locals i Comarcals de Catalunya o el Congrés de Sindicats de Catalunya. La Comissió es dissoldrà per acord del Congrés de Sindicats de Catalunya.

ORGANITZEM LA NOSTRA ACCIÓ SOCIAL

La CGT de Catalunya i la seva acció social

La CGT, tant en l'àmbit estatal com el de Catalunya, ha reconegut reiteradament la seva aposta per l'acció social com un dels seus àmbits centrals de lluita. En el Congrés de Sant Joan Després reconeixia que era imprescindible continuar *“potenciant l'acció social a cada federació local com a part indissoluble, imprescindible i necessària del nostre projecte”*. En el congrés de Lleida es

reiteraven aquests arguments i es va seguir apostant per una acció social que potenciés els punts de trobada en les lluites contra l'opressió, les diferents formes de precarietat en el treball i la vida, etc.

En definitiva, en els darrers anys la nostra organització ha discutit i ha aprovat en congrés acords que estableixen la centralitat de l'acció social. En general a la majoria de territoris s'ha recorregut un llarg camí de col·laboració amb organitzacions i moviments socials, tant en l'extensió de convocatòries de vagues i de lluites laborals com en la implicació de la CGT (a nivell local, sectorial o de confederació) en lluites socials. En aquest sentit l'any 2011 pràcticament en tots els seus nivells la CGT vam estar també ocupant les places de moltes poblacions, aquell any també vam sortir amb molts col·lectius socials al carrer en defensa de les pensions públiques, els anys posteriors hem estat lluitant contra les retallades, la repressió i les reformes laborals, de bracet amb moviments socials però a l'hora refermant-nos com alternativa sindical.

Amb tot, dins l'àmbit de l'acció social caldria definir millor quins són els mecanismes que hem d'implementar per promoure un treball en aquesta línia. Tot i el treball fet, amb uns resultats innegables, encara molts de nosaltres tenim la sensació que l'acció social queda en un segon nivell dins de la nostra organització, per darrera la sindical. Veient la creixent precarietat en el món del treball, impedeix de manera progressivament més accentuada l'estabilitat en les relacions laborals, la lluita social està passant cada vegada més a cobrir també fronts de lluita en el món del treball i en relació a les condicions de vida de la classe treballadora (habitatge, serveis públics, espai públic, repressió, etc.).

Els acords que es proposen, doncs, busquen articular aquesta acció social dels diferents ens de la CGT de Catalunya a fi d'aplicar resolucions ja existents en comicis anteriors. Son, per tant, com-

plementaris a propostes concretes (per exemple en temes antir-repressius, antifeixistes, feministes, d'economia solidaria, etc.) que puguin plantejar altres ponències en aquest congrés.

En l'àmbit de federacions territorials, sectorials i sindicats.

Les diferents federacions territorials, sectorials i sindicats promouran les seves secretaries d'acció social i, en el cas que no en tinguin o la tinguin vacant, tractaran de cobrir-la. En la mesura que sigui viable, es promourà que aquesta secretaria pugui disposar d'un grup de treball que l'ajudi en el seu funcionament al dia a dia.

Les secretaries d'acció social en el territori i en els sindicats han de servir de vincle entre el conjunt de l'organització i la lluita social en el territori i en conflictes concrets. Per aquesta raó **les federacions territorials, sectorials i sindicats facilitaran a la secretaria d'acció social de la CGT de Catalunya les dades de contacte de la persona que assumeix aquesta secretaria.**

A nivell local se seguirà promovent el treball amb moviments socials i, a menys que s'opti per una fórmula alternativa, la secretaria d'acció social assumirà la coordinació amb aquests col·lectius.

Finalment, i a fi de visibilitzar i donar coherència a l'acció social de la CGT de Catalunya, que generalment segueix camins similars als diferents llocs, **les federacions territorials, sectorials i sindicats seran actives facilitant informació de les activitats que promoguin a l'SP de Catalunya** (especialment a les secretaries de comunicació i acció social) per tal que es puguin difondre, com a part de l'actuació de la nostra organització en aquest àmbit.

L'acció social de l'SP de Catalunya

La secretaria d'acció social de la CGT de Catalunya es coordinarà amb les secretaries d'acció social dels sindicats, federacions i territoris per a desenvolupar l'acció social de l'organització.

Aquesta coordinació podrà tenir diverses modalitats. En primer lloc, mitjançant la realització de trobades d'acció social de CGT de Catalunya, obertes a les diferents secretaries, als seus equips de treball i al conjunt d'afiliats/des que estiguin interessats o participin en l'àmbit de l'acció sindical. En segon lloc, amb reunions específiques amb els diferents territoris, suport en el desenvolupament d'iniciatives i campanyes, etc.

La secretaria d'acció social podrà participar en les iniciatives de campanyes i lluites coherents amb els acords presos en l'àmbit de l'acció social que es desenvolupin a nivell supra-local, és a dir, que impliquin la coordinació de diverses poblacions, comarques o províncies. Quan així ho faci, informará al conjunt de les federacions territorials, especialment a aquelles de l'àmbit on es desenvolupi la campanya. Pot ser convenient que aquestes puguin assistir també en aquest àmbit o, fins i tot, fer-ho com a delegades de la secretaria d'acció social del Comitè Confederal. En aquest sentit cal buscar al màxim els mecanismes de col·laboració entre l'SP de Catalunya i les federacions territorials i sindicats.

Des del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, com a part de l'acció social de l'organització, es promouran materials i activitats formatives en aspectes tals com: repressió, autogestió i economia social, okupació, drets de les persones migrants i estrangeria.... Aquests materials s'aniran fent en la mesura de les possibilitats i d'acords amb l'evolució de la conjuntura (i que pugui fer més urgent treure'n un per davant de l'altre) i mitjançant la col·laboració entre les secretaries principalment de formació, jurídica, gènere i acció sindical.

La secretaria d'acció social de la CGT de Catalunya també canalitzarà la presència de l'acció social que fem a Catalunya en àmbits superiors, com ara a les trobades i reunions que es facin a nivell estatal.

DEFININT UNA POLÍTICA ANTIFEIXISTA

*El vell món està morint, el nou triga a néixer, i en aquest clarobscur
sorgeixen els monstres.*

Gramsci

El feixisme avui

En les darreres dècades el continent Europeu està experimentant un lent però sostingut creixement d'organitzacions feixistes. Un procés que s'ha vist accelerat en els últims anys amb l'inici de l'enèsima crisi d'acumulació capitalista.

La història mai es repeteix de forma idèntica, si bé això no implica que antigues idees i projectes no pugin reaparèixer sota noves fesomies. I aquest és un dels trets característics de l'actual ultradreta europea. Junt a les seves expressions clàssiques i certament residuals, han emergit partits i plataformes que emprant una estètica i un discurs superficialment renovats plantegen el mateix programa totalitari i racista.

A Estats com França (Front Nacional), Àustria (Partit Liberal d'Àustria) o Grècia (Alba Daurada), amb formats diversos, han arribat a obtenir importants resultats electorals, normalitzant el seu discurs i creant-se una imatge de respectabilitat davant l'opinió pública.

L'Estat espanyol i Catalunya són en part una excepció a aquesta dinàmica, que s'explica per la manca d'una ruptura democràtica amb el franquisme i la constitució d'una dreta en alguns aspectes difícilment equiparable als seus homòlegs europeus i que ha absorbit temporalment una part d'aquest espectre polític i sociològic.

Però aquesta no és una situació immutable. De fet, l'esmentat procés de recomposició feixista també ha arribat, amb retard, a casa nostra. A Catalunya, segurament és PxC l'organització que millor defineix aquesta nova realitat política i organitzativa de l'extrema dreta. Una praxis basada en la islamofòbia i que amb

l'agreuament de la contraofensiva neoliberal ha adoptat tints nacional-populistes, articulant un xovinisme de l'Estat del Benestar basat en l'exclusió dels nouvinguts. Si bé sortosament encara no disposa de la força de moltes de les seves organitzacions germanes europees, a les eleccions de l'any 2010 va estar a punt d'entrar al Parlament de Catalunya i disposa de desenes de regidors a ajuntaments de Catalunya.

Una altra de les formes en què es presenta el feixisme és disfressat de centre social. El cas del Casal Tramuntana, al barri del Clot de Barcelona, és prou conegut. Inspirat en la italiana Casa Pound, un centre de pelegrinatge d'ultres d'arreu d'Europa, i sota l'aparença d'un espai d'oci i interrelació, s'hi amaga una sibil·lina estructura de captació de joves.

També hem pogut ser testimonis d'aquest procés a la resta de l'Estat. El conflicte nacional a Catalunya, per exemple, ha esperonat la dreta més cavernària a intentar articular plataformes conjuntes de caire espanyolista. L'exemple d'Espanya En Marcha n'és paradigmàtic. Certament, aquests plans han estat poc reeixits pel moment, incapaçs en alguns casos de desempallegar-se del llast d'una imatge residual i protofranquista, però són simptomàtiques d'unes dinàmiques de fons característiques de tota l'ultradreta europea.

Per una estratègia sindical antifeixista

L'anomalia històrica que ha suposat aquesta relativa debilitat de l'extrema dreta a Catalunya s'ha plasmat en la pràctica absència d'anàlisis i propostes d'acció definida per part del sindicalisme alternatiu. Efectivament, la CGT com a organització llibertària i anarcosindicalista, en el marc de la seva acció social ha pres part en els últims anys en diverses plataformes i iniciatives de lluita antifeixistes, però es troba a faltar un marc general d'anàlisi sobre el fenomen i els criteris d'intervenció que haurien de guiar la nostra praxis al respecte més enllà de genèriques declaracions d'intencions.

A nivell estatal, els acords del XIV Congrés (2001) explicitaven que calia “denunciar i participar en les mobilitzacions contra el creixent desenvolupament d’accions i grups racistes i feixistes” (p. 91-92). Una voluntat que també s’ha plasmat a la CGT de Catalunya. En els acords del VIII Congrés (2005) s’especificava que “cal lluitar fermament contra el desenvolupament de les idees feixistes, racistes i xenòfobes que escampen determinats col·lectius i contra la violència que porten associada” (p. 20). Finalment, en aquesta mateixa línia, en els acords del IX Congrés (2010) s’afirmava que “*L’acció social haurà d’orientar-se prioritàriament a la lluita contra [...] la persecució a la immigració, el racisme i el feixisme...*” (p. 2; 34-36).

Definint el fenomen

El problema fonamental rau en definir adequadament el fenomen del feixisme i diferenciar-lo d’altres manifestacions polítiques, socials o institucionals que, podent esser igualment denunciabls, presenten una naturalesa diferent. El debat sobre els factors que originen el feixisme és etern, però fins i tot assumint que aquest sigui una expressió més, extrema, de les dinàmiques que genera el propi capitalisme, això no implica negar que aquesta expressió presenta particularitats que fan necessàries lluites específiques i diferenciades. En aquest sentit, el nostre rearmament ha de ser ideològic i discursius —essent capaçs de desemmascarar i denunciar les noves formes del feixisme—, però també estratègic i tàctic.

Corol·lari d’això en són polítiques institucionals com les lleis d’estrangeria o els CIE. Clarament són pràctiques de racisme institucional, però és un error equiparar-les al feixisme organitzat. Els marcs de lluita per a fer-hi front són complementaris, però no idèntics.

Unitat d'acció

La nostra implicació en la lluita contra el racisme i la xenofòbia és inqüestionable, i aquesta s'ha concretat en la participació i col·laboració amb organitzacions i plataformes ja existents. Ja en els acords del IV Congrés de la CGT de Catalunya (1992), en l'epígraf 6.2 sobre eixos i criteris de la nostra acció social, s'apel·lava a "establir una col·laboració permanent i estreta amb organitzacions no governamentals i plurals per a la defensa dels drets humans i civils", entre les quals s'esmentava específicament SOS Racisme.

La idea subjacent és la de la unitat d'acció, la participació en espais unitaris per a lluites concretes en les quals compartim objectius comuns, per més que els nostres horitzons polítics i socials més amplis puguin no coincidir plenament. Com s'afirmava en els acords del VI Congrés de la CGT de Catalunya (1998), "La unitat d'acció amb els moviments socials ha de ser un dels objectius de la nostra intervenció sociopolítica. [...] Sens dubte en aquest projecte transformador [...] coincidirem amb altres sectors socials, per als quals el punt de partida del procés és diferent. L'inevitable i positiu caràcter majoritari i plural del procés ha de dur la Confederació a una convergència amb els nous moviments [...] en un projecte comú." (p. 21).

Aquesta mateixa lògica és la que hauríem de ser capaços d'extrapolar en la lluita antifeixista: participació en fronts amplis per a objectius concrets intentant articular majories socials sòlides. Això no implica renunciar als anàlisis i programes propis, sinó buscar acords en allò que sigui possible. La lluita contra el feixisme organitzat potencialment pot esdevenir un aglutinador d'amplis sectors socials i aconseguir treure a la lluita antifeixista clàssica de l'autoreferencialitat a la que sovint s'ha vist abocada.

Propostes

Participació en espais unitaris

Per tot l'exposat, tot i que la confederació i alguns dels sindicats federats ja hi estan adherits a UCFR, la nostra implicació és molt dispar. Seria necessari donar un nou impuls a la nostra implicació i estendre-la territorialment a totes aquelles poblacions i comarques on tenim presència i existeixen nuclis constituïts d'UCFR, i creiem que podem confluïr. Més enllà d'aquesta implicació amb UCFR, la CGT de Catalunya i les seves diverses federacions territorials, participaran en les dinàmiques, plataformes, mobilitzacions, campanyes, etc., antifeixistes i antiracistes existents en els diferents territoris, sempre que ho considerin oportú i comparteixin els criteris, motivacions i estratègies plantejades. De la mateixa manera, esperonarà i participarà en la creació d'espais de lluita antifeixista, en aquells territoris on encara no n'hi hagi, especialment en aquelles localitats i barris on el feixisme ja té força i es troba organitzat.

La CGT de Catalunya rebutjarà afiliacions de feixistes

Els sindicats que conformen la CGT de Catalunya rebutjaran la afiliació de totes aquelles persones que provenguin d'organitzacions feixistes, tant de partits polítics com de sindicats, per ésser contraris a l'ideari i pràctica que proposa i defensa la CGT expressat entre d'altres en l'article 2 dels nostres estatuts.

Els sindicats que conformen la CGT de Catalunya emprendran les mesures oportunes per donar compliment a aquesta disposició quan es constati que alguna persona afiliada té vinculació orgànica amb organitzacions polítiques, sindicals o socials de caràcter feixista, o s'ha significat públicament en activitats de contingut feixista, racista o xenòfob o discriminatori, aplicant si és el cas l'article 30 d) dels nostres estatuts, que

recull com a motiu d'expulsió la pràctica repressiva i coercitiva de les llibertats individuals i col·lectives, característica intrínseca a la ideologia i mètodes del feixisme i l'extrema dreta.

Formació en matèria de Gènere de la CGT

No hem de pensar que el masclisme és pura i únicament una actuació dels homes front a les dones. També entre persones del mateix sexe es poden reproduir aquests comportaments i també les relacions de treball, per exemple, arriben massa sovint a imitar les dones els mateixos rols masclistes front als homes.

Els micromasclismes estan profundament arrelats a la societat i també al nostre sindicat. Només si tenim la capacitat i la humilitat de reconèixer que la afiliació de CGT, homes i dones, també està impregnada pel patriarcat, podem avançar en la solució. Solució que passa per la informació i la formació que totes i tots necessitem si volem construir un món lliure d'explotacions i opressions, si volem construir una societat de persones lliures. **Incloure formació de gènere ha de ser per a la CGT una eina important i una prioritat que cal definir al Congrés de Catalunya.**

Punt 6.

Futur del CESL: continuïtat o no i si, s'escau, adequació de les funcions del CESL

(en negreta la part resolutiva)

Centre d'Estudis Sociolaborals CESL, es va fundar el 1987 i està vinculat des de 1989 a la CGT de Catalunya:

Des de 1990 fins el 1998 va treballar exclusivament pel programa de Formació Ocupacional, acreditat com a Centre Col·laborador de Formació Ocupacional del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya i col·labora en els programes de formació sindical de la Confederació.

Entre 1999 i 2001 va ampliar la seva participació a la Formació de Reciclatge del Departament de Treball, i també va participar en el programa del Servei Català de Col·locació gestionant la inscripció dels demandants de treball (aturats) i el servei d'ofertes i demandes de treball.

El 2002, el CESL va abandonar la participació en el programa de Formació Ocupacional (treballadors en atur) per acord de la CGT, però va continuar en el servei d'ofertes i demandes de treball.

El 2005 es va quedar sense cap activitat econòmica per suspensió del Programa de reciclatge, havent que acomiadar la companyia contractada.

El 2005 es va participar en la convocatòria de les subvencions del Memorial Democràtic, i s'ha participat amb la CGT de Catalunya a totes les convocatòries fins a la darrera que va ser el 2010.

Posteriorment, del 2006 al 2008, va incorporar-se a la recerca en matèria de formació, participant en el programa d'Accions Complementàries per a la Formació Continua, principal font d'ingressos.

Entre el 2007 i el 2012 ha participat a les convocatòries del Consorci per a la Formació Continua, reclamant i requerint per via judicial els drets de la CGT de Catalunya i el CESL.

Al 2011, a la darrera convocatòria del Ministeri es va presentar un projecte en la recerca de la Memòria Històrica.

Des del 2012 la CGT i el CESL estan exclosos de la Formació Continua i sense expectatives que torni el programa d'Acció Complementària.

(Dades extretes de l'Informe d'Activitat del CESL del 10/09/2013, aprovat en Plenària)

Al 2013, tenint en compte que no hi ha ingressos per a la formació, ni subvencions per a la Memòria Històrica, la CGT Catalunya decideix rescindir el contracte laboral del company contractat.

Partint d'aquesta situació i dels acords del Congrés Confederal d'octubre de 2013 A Coruña, on la CGT va acordar “...rechazar cualquier partida económica o subvención de cualquier tipo para la formación, venga de donde venga: empresa privada, empresa pública, subvenciones de ámbito sectorial, o de la Administración Pública...” i “...la CGT desarrollaremos una formación con medios propios que vayan encaminados a potenciar una transformación social, formación sindical y anarcosindicalista...”

Proposem:

Tancar el CESL, ja que no compleix el principal objectiu pel qual es va fundar, ni pot complir els últims acords de Catalunya ni de la Confederació. El patrimoni, tal com diuen els seus estatuts, passarà a la CGT de Catalunya.

Que la formació a al CGT de Catalunya es desenvolupi des de la Secretaria de Formació del SP de Catalunya.

Que els possibles estudis d'interès laboral o social, recerca de dades i documentació, campanyes de recerca de la Memòria Històrica, etc., que s'acordin a la CGT de Catalunya, es gestionin, treballin i coordinin des del SP de Catalunya per la secretaria que entenguem més adient, al igual que fem amb l'acció sindical i l'Acció Social.

Punt 7.

Adequació dels Estatuts de la CGT de Catalunya

(en negreta la part resolutiva)

Los Estatutos que venimos utilizando en Catalunya 1 fueron aprobados en el IV Congreso que celebramos en 1992 en Lleida los días 22, 23 y 24 de marzo, logrando la adhesión de un altísimo porcentaje de respaldos (únicamente el 15,9% de los votos en contra), con posterioridad se han promovido algunas puntualizaciones o correcciones que no han modificado sustancialmente lo allí acordado, habiendo servido éstos también de referencia en materias que se han incorporado con posterioridad a las pautas organizativas estatales.

Sin embargo, también hay que decirlo, algunos intentos por resquebrajar ese nivel de consenso han conquistado el más absoluto de los fracasos.

Por esas razones, cualquier modificación debe convencer previamente a la afiliación de su necesidad, lo contrario causará un choque frontal de considerables consecuencias, además de estar condenada al fracaso más absoluto.

Innegablemente el enunciado de este punto no contribuye a clarificar esa necesidad, más bien al contrario, saltan a la vista dudas sobre ¿a qué o quién debe adecuarse? En el supuesto de que éstas fueran despejadas se aprecian otras ¿Realmente es necesaria? ¿Tan imperiosas son?

En todo caso, a partir de lo expuesto inicialmente, habría que rebatir ciertos comentarios infundados sobre que nuestros estatutos son “anti estatutarios” (al margen de la gran equivocación y contradicción ideológica que significaría reproducir al pie de

la letra los estatutos estatales, para esa justificación no sería necesario

disponer de normativa propia, ni nosotros ni ningún otro organismo confederal ¿Para qué los comicios propios? ¿Quizás ese sea el objetivo de algunos! ¿Hay una agenda oculta?...).

Si efectuamos una lectura serena podemos desmentir categóricamente dichas advertencias, aunque no negamos que hay alguna diferencia, pero no son sustanciales y, en cualquier caso, son las reglas de funcionamiento aprobadas por la afiliación de Catalunya y si se pretende su modificación, se tiene que transitar mediante el método establecido por toda la afiliación, pero, queremos remarcar con firmeza e insistencia que éstos, nuestros Estatutos, resultan complementarios con los estatales, especialmente si tenemos en cuenta que aquello que no recogemos, supletoriamente son de aplicación los estatales.

Además, con mayor razón, recordemos la introducción que acompañaba a los Estatutos aprobados congresualmente en 1992:

“...la CGT Interconfederal está configurada de forma excesivamente centralista uniformadora, los Estatutos son buena prueba de ello, siendo habitual la invasión de competencias en merma de la autonomía que de forma retórica se reconoce a todos los entes.

La pregunta que cabría realizarse es: Puede tener objetivos propios la CGT de Catalunya, sin que ello perjudique al proyecto más global.

Planteamos a debate nada más, 40 pero nada menos, que dotarnos en Catalunya de unos marcos de autonomía política (de decisión), organizativa y económica, que sólo tendrían una condición: No podrán perjudicar ni impedir el proyecto global (estatal) que defendemos.

Se incluyen también en esta Ponencia estatutaria algunos criterios organizativos internos, a nivel de Catalunya; en función de que aquí se

consideran necesarios y/o convenientes, y que no pretendemos siquiera imponer al resto de confederaciones de la CGT.

Pretendemos simplemente que nadie decida por nosotros cómo nos organizamos, se respete nuestro derecho a decidir lo que sólo a nosotros concierne, de la misma forma que nosotros respetamos y respetaremos el derecho a la autoorganización del resto de confederaciones...”

¿Tan poco han cambiado las cosas para tener que volver a esta cuestión? No hemos aprendido nada o, estamos tan influenciados por el entorno que reproducimos miméticamente similares esquemas de inútil enfrentamiento e imposición (que hoy forman parte del debate entre el gobierno central y alguna comunidad autónoma). ¿Es que no tenemos problemas más acuciantes que esta absurda e irreverente uniformidad?

Por otro lado, es preciso aclarar y para general conocimiento de toda la afiliación y de quien los haya leído principalmente, que los Estatutos de la CGT de Catalunya, publicados y distribuidos con posterioridad al Congreso de Sant Joan Despí de 2005, están incompletos y son incorrectos.

Igualmente en anteriores convocatorias congresuales este tema ha resurgido como ave fénix, y ciertamente lo hemos resuelto con mucha sensatez, concluyendo que no es un tema prioritario.

Por si no fuera suficiente esta solución, nuestro IX Congreso celebrado en Lleida, los días 5, 6 y 7 de febrero de 2010 en el Punto 6 –Estatutos, adoptó el acuerdo:

“quien considere que es necesario cambiar algún punto que lo haga por escrito en alguna plenaria confederal, explicando sus argumentos y que se abra un debate si de verdad son necesarios o no esos cambios, intentando sacar una propuesta de consenso que aglutine todas las sensibilidades existentes en la CGT para otro próximo congreso”.

En consecuencia, se propone que el tema no se discuta en el Plenario Congresual, se elabore un estudio sobre contenidos y necesarias correcciones o modificaciones o su no necesidad, que se remita a los Sindicatos como mínimo con un año de antelación a la celebración del próximo Congreso para que, a partir de ese momento, puedan valorar si esta cuestión forma parte o no del orden del día del XI Congreso de la CGT de Catalunya.

Punt 8.

Eleccions i nomenaments

8.1 Comissió de Garanties

**David Santamaria Muñiz,
Sindicat Químiques Baix Penedès**

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	24	8	0	32
Vots	195	65	0	260

**Daniel Montesinos Quijada, Sindicat Activitats
Diverses Rubí**

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	24	7	1	32
Vots	177	62	21	260

Paco Núñez Moya, Sindicat Activitats Diverses Lleida

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	23	8	1	32
Vots	174	65	21	260

8.2 Coordinador Revista Catalunya

Joan Rosich Vendrell, Sindicat Activitats Baix Camp

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	27	3	3	33
Vots	221	34	15	270

8.3 Secretariat Permanent

**Gènere: Marta Padrós Castells, Ensenyament
Barcelona**

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	30	1	2	33
Vots	239	19	12	270

**Formació: Josep García Vázquez, Administració Públ.
Barcelona**

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	28	3	2	33
Vots	224	34	12	270

**Salut Laboral: Àlex Tisminewski Fabricant, Banca
Barcelona**

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	28	3	2	33
Vots	224	34	12	270

**Jurídica: Mireia Bazaga Laporta, Activitats Diverses
Girona**

**Comunicació: Moisès Rial Medina, Activitats
Diverses Manresa**

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	31	1	1	33
Vots	256	8	6	270

Elvira Batlles García, Banca Barcelona

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	30	2	1	33
Vots	247	15	8	270

Salut Laboral: Àlex Tisminewski Fabricant, Banca Barcelona

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	31	2	0	33
Vots	255	15	0	270

Acció Social: Oscar Murciano Picón, Banca Barcelona

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	31	0	2	33
Vots	255	0	15	270

Acció Sindical: Saturnino Mercader Talavera, Transports Barcelona

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	31	2	0	33
Vots	243	27	0	270

Organització: Josep Maria Pi Janeras, Activitats Diverses Terrassa

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	29	2	2	33
Vots	228	25	17	270

**Secr. General: Ermengol Gassiot Ballbè, Activitats
Diverses Terrassa**

	SI	NO	ABS	TOTAL
Sindicats	UNANIMITAT			UNANIMITAT
Vots	UNANIMITAT			UNANIMITAT

